

31. Mikulovské výtvarné sympozium "dílna"
/ 31st Mikulov Art Symposium "dílna"

Identita / Identity
© ED DD&LD LJar SM JP MV JV LJur

20
24

31. Mikulovské
výtvarné sympozium
"dílna"
/ 31st Mikulov Art
Symposium "dílna"
2024

Identita
/ Identity

Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkovi
Libuše Jarcovjácová
Svätopluk Mikyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Kurátorka
/ Curator

Lenore Jurkyová
Město Mikulov
& KANT

978-80-908713-4-2

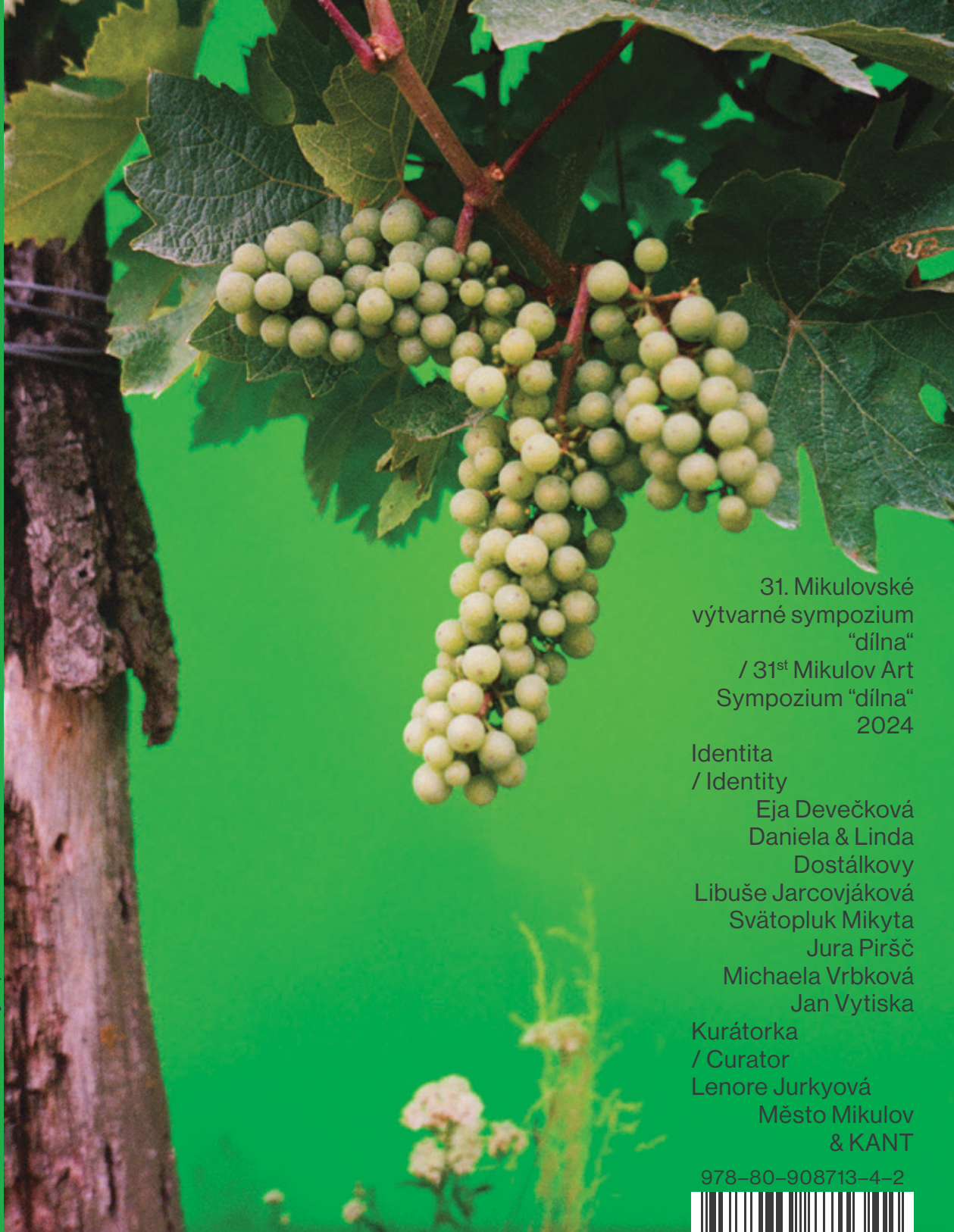

31. Mikulovské výtvarné sympozium "dílna"
/ 31st Mikulov Art Symposium "dílna"

Identita / Identity
© ED DD&LD LJar SM JP MV JV LJur

20
24

31. Mikulovské
výtvarné sympozium
"dílna"
/ 31st Mikulov Art
Symposium "dílna"
2024

Identita
/ Identity

Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkovi
Libuše Jarcovjácová
Svätopluk Mikyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Kurátorka
/ Curator

Lenore Jurkyová
Město Mikulov
& KANT

978-80-908713-4-2

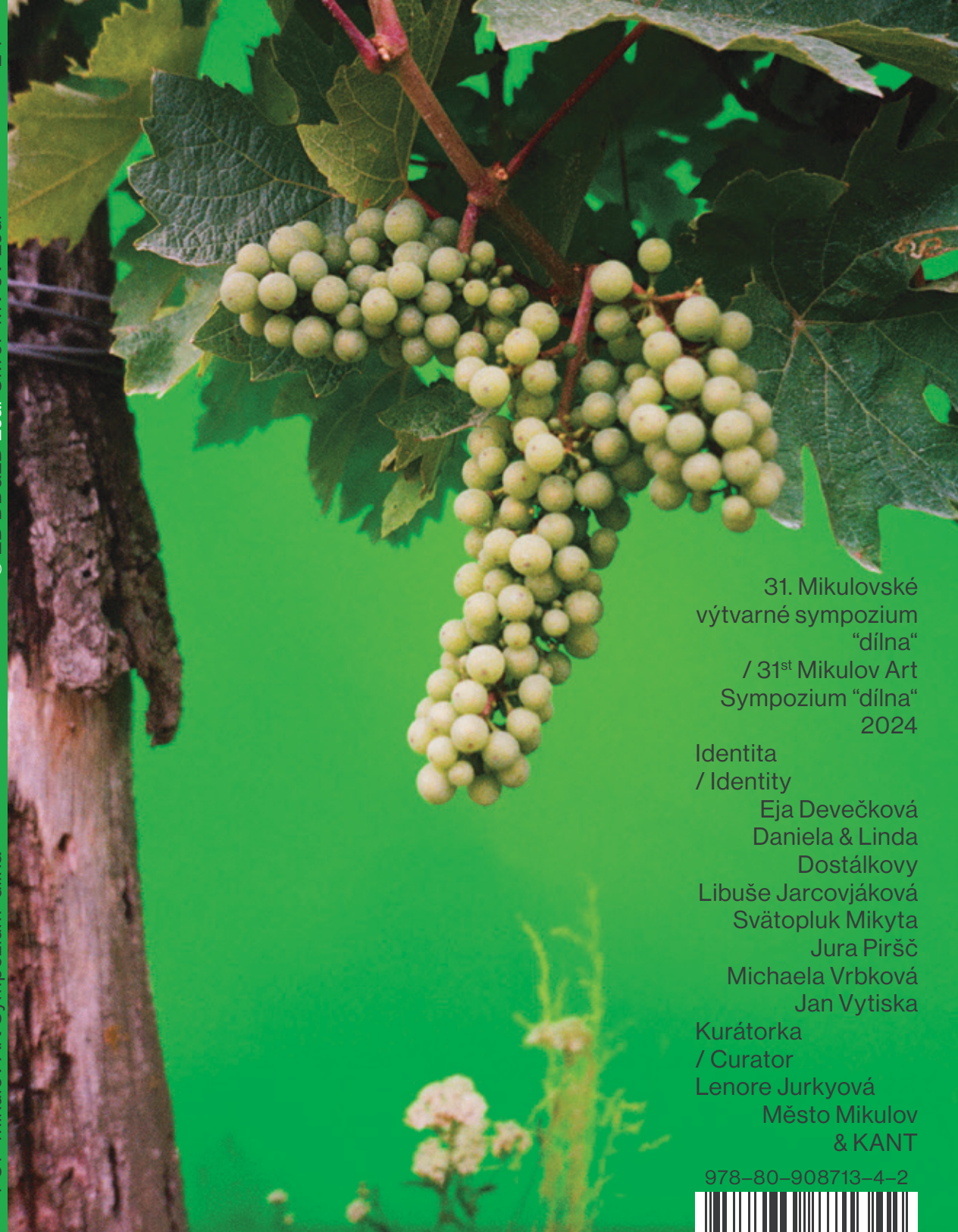

31. Mikulovské výtvarné sympozium "dílna"
/ 31st Mikulov Art Symposium "dílna"

Identita / Identity
© ED DD&LD LJar SM JP MV JV LJur

20
24

31. Mikulovské
výtvarné sympozium
"dílna"
/ 31st Mikulov Art
Symposium "dílna"
2024

Identita
/ Identity
Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkovy
Libuše Jarcovjácová
Svätopluk Mikyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Kurátorka
/ Curator
Lenore Jurkyová
Město Mikulov
& KANT

978-80-908713-4-2

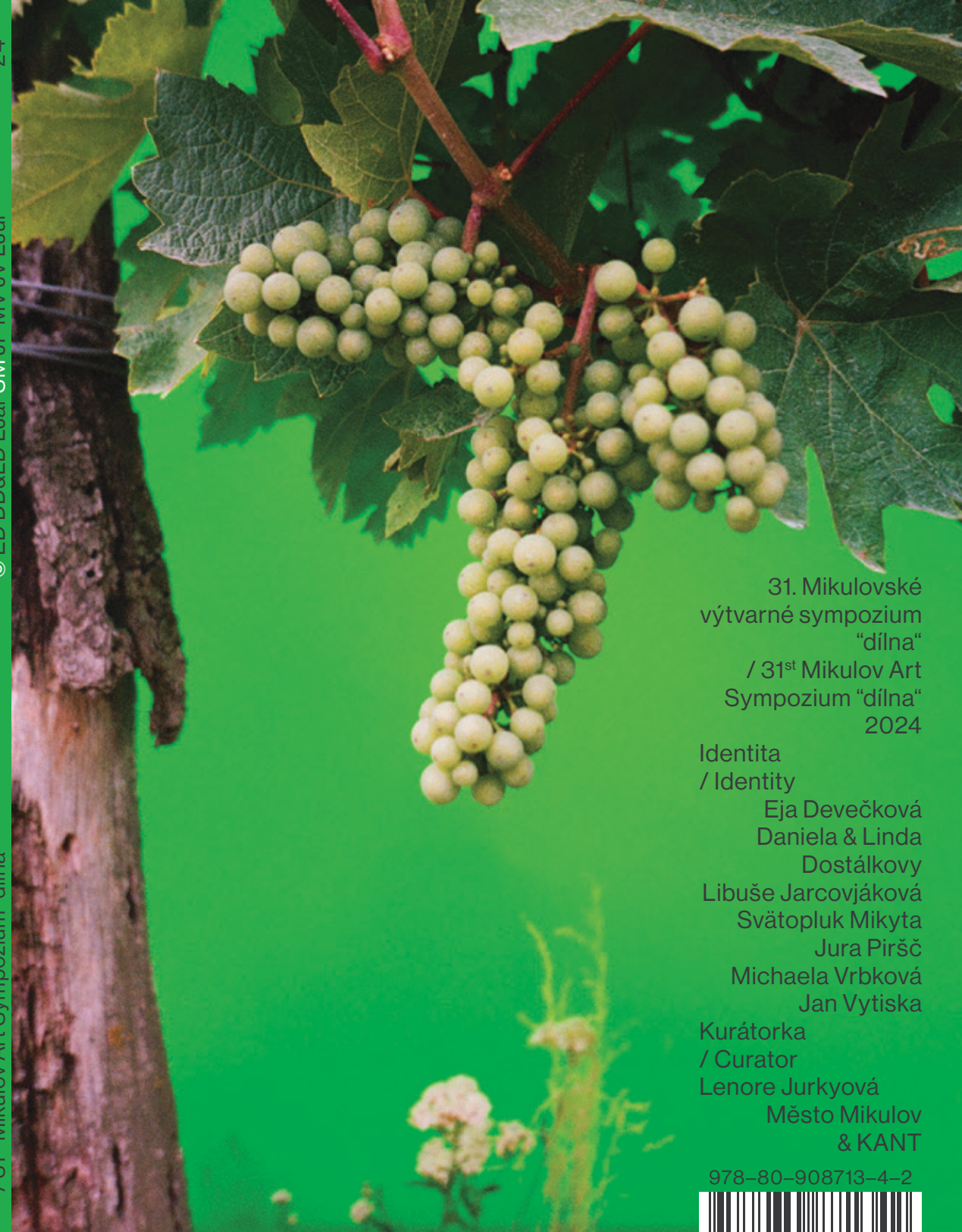

31. Mikulovské výtvarné sympozium "dílna"
/ 31st Mikulov Art Symposium "dílna"

Identita / Identity
© ED DD&LD LJar SM JP MV JV LJur

20
24

31. Mikulovské
výtvarné sympozium
"dílna"
/ 31st Mikulov Art
Symposium "dílna"
2024

Identita
/ Identity

Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkovi
Libuše Jarcovjácová
Svätopluk Mikyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Kurátorka
/ Curator

Lenore Jurkyová
Město Mikulov
& KANT

978-80-908713-4-2

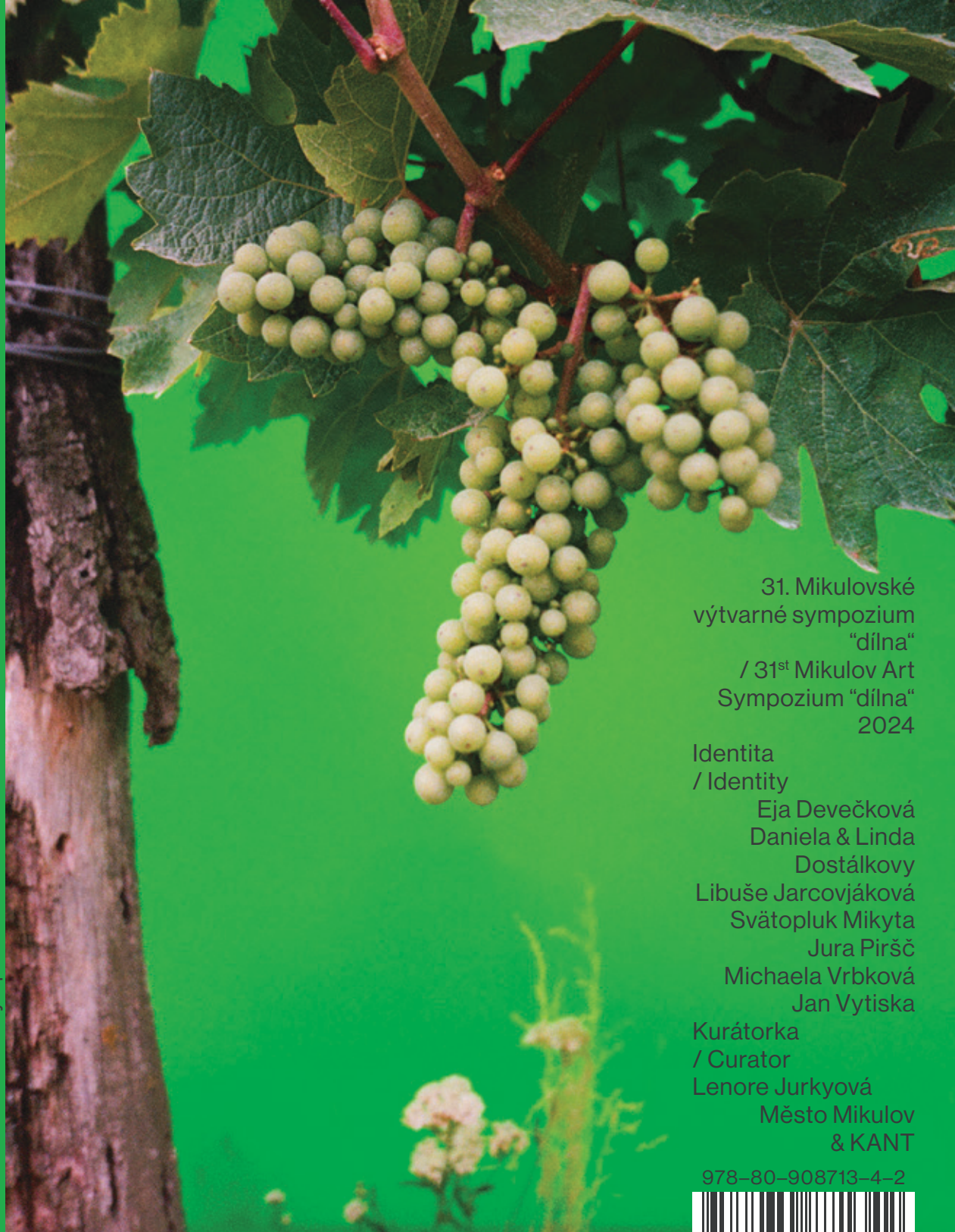

31. Mikulovské výtvarné sympozium "dílna"
/ 31st Mikulov Art Symposium "dílna"

Identita / Identity
© ED DD&LD LJar SM JP MV JV LJur

20
24

31. Mikulovské
výtvarné sympozium
"dílna"
/ 31st Mikulov Art
Symposium "dílna"
2024

Identita
/ Identity
Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkovi
Libuše Jarcovjácová
Svätopluk Mikyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Kurátorka
/ Curator
Lenore Jurkyová
Město Mikulov
& KANT

978-80-908713-4-2

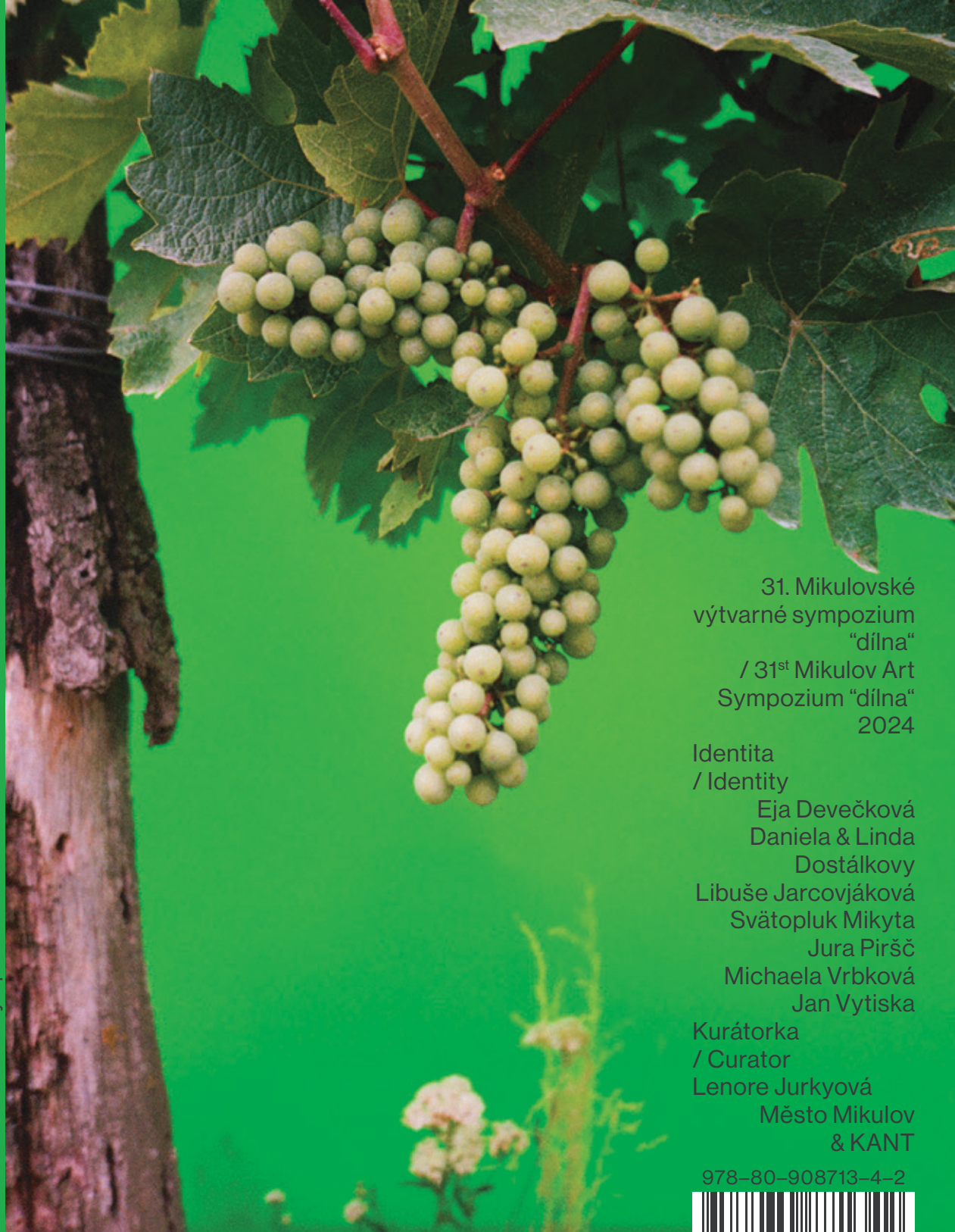

31. Mikulovské výtvarné sympozium "dílna"
/ 31st Mikulov Art Symposium "dílna"

Identita / Identity
© ED DD&LD LJar SM JP MV JV LJur

20
24

31. Mikulovské
výtvarné sympozium
"dílna"
/ 31st Mikulov Art
Symposium "dílna"
2024

Identita
/ Identity

Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkovy
Libuše Jarcovjácová
Svätopluk Mikyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Kurátorka
/ Curator

Lenore Jurkyová
Město Mikulov
& KANT

978-80-908713-4-2

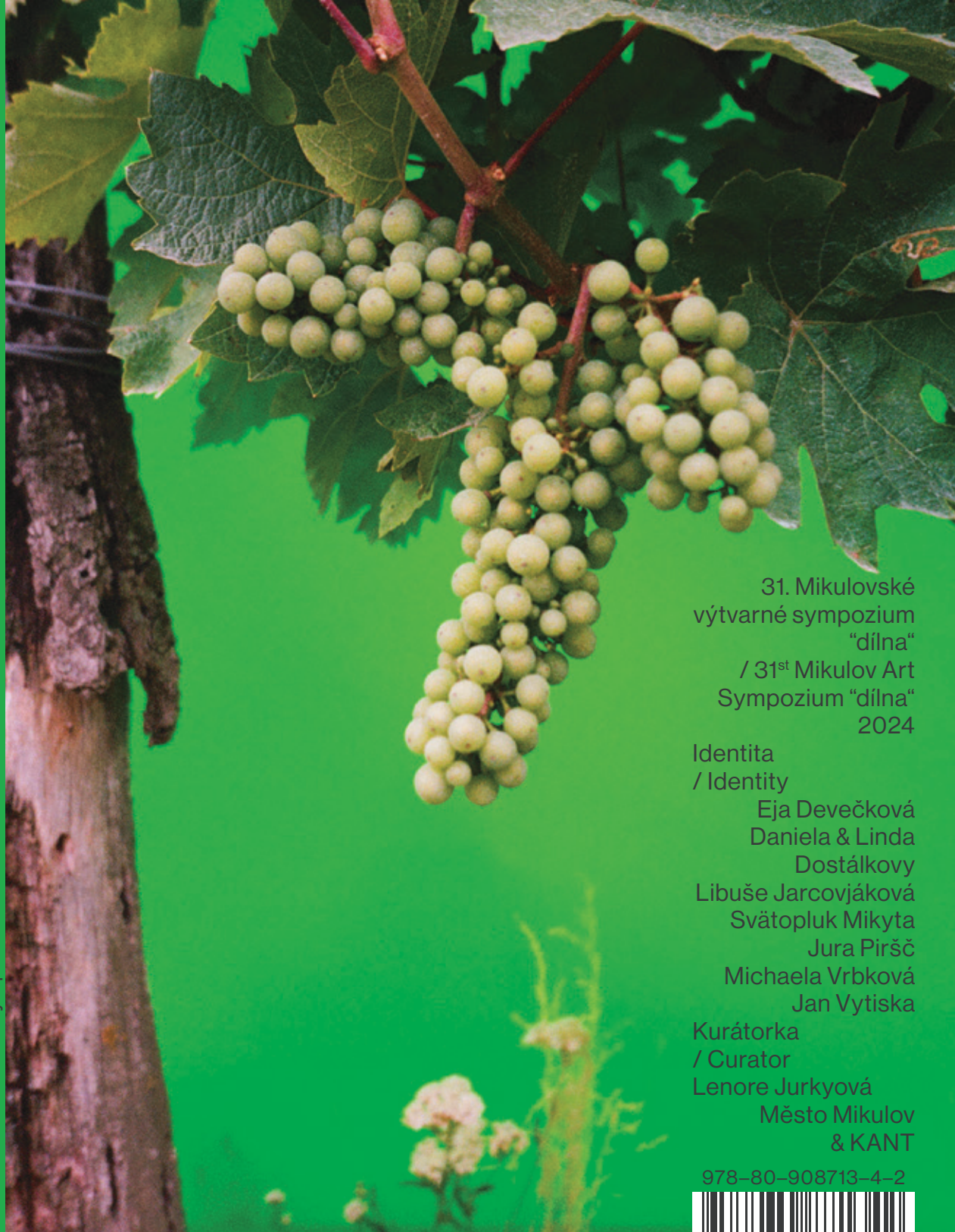

31. Mikulovské výtvarné sympozium "dílna"
/ 31st Mikulov Art Symposium "dílna"

Identita / Identity
© ED DD&LD LJar SM JP MV JV LJur

20
24

31. Mikulovské
výtvarné sympozium
"dílna"
/ 31st Mikulov Art
Symposium "dílna"
2024

Identita
/ Identity

Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkovi
Libuše Jarcovjácová
Svätopluk Mikyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Kurátorka
/ Curator
Lenore Jurkyová
Město Mikulov
& KANT

978-80-908713-4-2

Obsah / Content		Identita / Identity	Produkce / Production Mikulovská rozvojová	Fotografická dokumentace výstavy / Photographic Documentation of the Exhibition Martin Polák
22—41	Úvod / Introduction Petra Korlaar Lenore Jurkyová Marcela Straková & Petr Kubín	Publikace vychází u příležitosti 31. ročníku Mikulovského výtvarného symposia “dílna“, konaného v Mikulově od 14. července do 10. srpna 2024 a navazující výstavy Identita.	Realizační tým / Production Team Marcela Šimánková Petra Bakó Štěpán Dostál Nikola Náhlíková Anna Jurdová Tomáš Kukla František Zelinka Zita Maršíková	Redakce / Editorial Team Marcela Šimánková Marcela Straková
56—147	Výstava / Exhibition		Koncepce katalogu / Concept of the Catalogue Lenore Jurkyová	Překlad / Translations TA-Service
164—177	Umělci / Artists Eja Devečková Daniela & Linda Dostálkovy Libuše Jarcovjáčková Svätopluk Mikyta Jura Piršč Michaela Vrbková Jan Vytiska	The catalogue is published on the occasion of the 31 st Mikulov Art Symposium “dílna”, held in Mikulov from 14 July to 10 August 2024, and the following exhibition Identity.		Grafický design / Graphic Design Critical Styling Service
184—203	Rozhovory / Interviews Thomas Beachdel Pavla Horáková Jana Koudelová Zita Maršíková		Texty / Texts Lenore Jurkyová Petra Korlaar Petr Kubín Marcela Straková	Tisk / Print Tiskárna Helbich
210—225	Anketa / Questionnaire	Pořadatelé / Organizers Město Mikulov Regionální muzeum v Mikulově	Fotografie / Photographs archiv vystavujících umělců a spolupracovníků / Archive of Exhibiting Artists and Collaborators Jan Miklín Daniel Kamenár	Náklad / Print Run 700 ks / pcs
226—231	Akvizice do Sbírký současného umění města Mikulova / Aquisitions into the Contemporary Art Collection of the Town of Mikulov 2024	Kurátorka / Curator Lenore Jurkyová		V roce 2024 vydalo Město Mikulov & KANT / Issued by the Town of Mikulov & KANT, 2024
236—237	Resumé / Summary	Odborní garanti / Professional Guarantors Marcela Straková Petr Kubín		ISBN 978-80-908713-4-2
239	Program / Programme			www.artmikulov.cz
240	Poděkování / Acknowledgements			

31. ročník Mikulovského výtvarného sympozia
“dílna“ a vydání katalogu podpořilo Ministerstvo
kultury ČR, Jihomoravský kraj a MND a.s.
/ The 31st Mikulov Art Symposium “dílna” and the
publication of the catalogue were supported by
the Ministry of Culture of the Czech Republic, the
South Moravian Region and the company MND a.s.

© Město Mikulov, 2024
/ The Town of Mikulov, 2024

Texty / Texts

© Lenore Jurkyová, Petra Korlaar,
Marcela Straková & Petr Kubín, 2024

Grafický design / Graphic Design

© Critical Styling Service, 2024

ISBN 978-80-908713-4-2

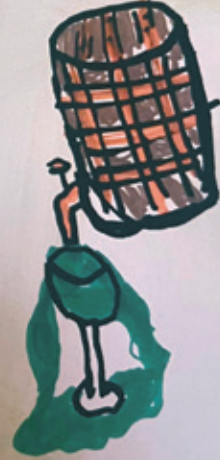

*J v době kamenné
vino bylo nejlepší*

Vážení přátelé umění,

každý ročník Mikulovského výtvarného sympozia “dílna“ je originálním příběhem plným nových setkání, impulzů a tvůrčí energie. Atmosféra, kterou tato událost rok co rok přináší, je vždy svěží a neotřelá, přitom však neustále propojená s naším městem a jeho obyvateli. Tyto vzájemné vazby se promítají do děl, která umělci během svého letního pobytu v Mikulově vytvoří.

Jedinečnost mikulovských symposií se podařilo zachytit také v letos premiérově uvedeném dokumentu režiséra Pavla Jiráka *Dílna a sklizeň*, který město Mikulov vytvořilo ve spolupráci s Českou televizí. Dokument citlivě zachycuje atmosféru konfrontace i spolupráce jak mezi umělci a místními obyvateli, tak mezi umělci navzájem, a nepřímo tím vypovídá mnohé o nás i o době, ve které žijeme. To vše je zaznamenané pro další generace v uměleckých dílech, která nalezneme ve sbírce města Mikulova.

Petra Korlaar
Místostarostka města Mikulova

Umění má schopnost kultivovat a obohacovat. To dobře věděli i členové rodu Dietrichsteinů, kteří do Mikulova zvali umělce různých stylů a národností. Vytvářeli tak město prestižní, kulturně bohaté a ekonomicky prosperující. Mikulovské výtvarné sympozium "dílna" tuto schopnost má a nepřímo tak navazuje na tradice našeho města. Letošní, 31. ročník je toho důkazem. Umělkyně a umělci (včetně dvou místních rodáků) vnímavě vstoupili do našeho města a pokusili se ho prozkoumat až k jádru jeho duše, až na vápencovou skálu. Jejich tvorba se inspiruje konkrétními místy, okamžiky i osobnostmi.

Jestliže jedním z hlavních témat 31. ročníku byl dialog jako vzájemná obohacující výměna, pak bych se nebála říct, že výsledná výstava byla jakýmsi „polylogem“. Promlouvala jazykem mnoha výtvarných vyjádření (od fotografie přes klasickou malbu, sochu až po performativní umění) a propouštěla jednotlivé estetiky účastníků sympozia.

Velký podíl na úspěšném „překladu“ těchto rozdílných způsobů vyjádření měla kurátorka 31. ročníku Lenore Jurkyová. Úkol to byl nelehký – vždy, když se propojí více hlasů, hrozí vznik kakofonie. Tu však kurátorka nedopustila. Podařilo se jí vytvořit harmonii, ve které se proplétaly silné umělecké výpovědi, ale výsledná výstava působila jako organický celek.

Byť se to nemusí zdát zřejmé, i umělecká práce je práce. Jde o fyzickou i tvůrčí činnost, která velmi často vyžaduje obrovské úsilí. Děkuji všem umělkyním a umělcům, kteří si to přijeli v parném létě do Mikulova „odmakat“. Vážíme si toho. Dále bych chtěla poděkovat celému organizačnímu týmu, který pod taktovkou letošních dvou garantů odstartoval již čtvrtou dekádu sympozia. A na závěr bych chtěla poděkovat vám všem, kdo tímto projektem žijete a pečujete o něj. Je vás opravdu celá řada a vaše přízeň je nedocenitelná.

Děkuji.

Dear Friends of the Arts,

Each year of the Mikulov Art Symposium "dílna" is an original story full of new encounters, impulses and creative energy. The atmosphere that this event brings year after year is always fresh and original, though always with a connection to our town and its inhabitants. These mutual ties are reflected in the works that the artists create during their summer stay in Mikulov.

The unique nature of the Mikulov symposia has also been captured in the documentary *Workshop and Harvest* by director Pavel Jirásek which received its premiere this year and which the Town of Mikulov produced in co-operation with Czech Television. The documentary sensitively captures the atmosphere of confrontation and co-operation between the artists and the local population and between the artists themselves, and indirectly says a great deal about us and the times in which we live. All of this is recorded for future generations in the works of art that can be found in the collection of the Town of Mikulov.

Petra Korlaar
Deputy Mayor of the Town of Mikulov

Art has the ability to cultivate and enrich. The members of the Dietrichstein family who invited artists of various nationalities working in various styles to Mikulov knew this well, and in doing so they created a prestigious, culturally rich and economically prosperous town. The Mikulov Art Symposium “dílna” also has this ability and follows up indirectly from the traditions of our town. This year’s 31st symposium is excellent evidence of this. Artists (including two local natives) have come to our town with an open mind and endeavoured to explore it to the core of its soul right down to the limestone rock. Their work is inspired by specific places, moments and personalities.

If one of the main themes of the 31st year of our symposium was dialogue as a mutually enriching exchange, then I would go so far as to say that the resulting exhibition was a “polylogue” of sorts. It spoke the language of many means of artistic expression (from photography to classical painting, and from sculpture to performance art) and gave free rein to the individual aesthetics of the symposium participants.

Lenore Jurkyová, curator of the 31st year of our symposium, played a large part in the successful “translation” of these different means of expression. Her task was not an easy one – whenever a number of voices come together, there is a risk of cacophony. The curator did not, however, allow this to happen. She managed to create a sense of harmony in which strong artistic statements were intertwined and the resulting exhibition gave the impression of an organic whole.

Although it may not seem obvious, artistic work is also “work”. It is a physical and creative activity that very often requires enormous effort. I would like to thank all the artists, male and female, who came to Mikulov in the sweltering summer to “put their noses to the grindstone”. It is much appreciated. I would also like to thank the entire organisational team which, under the leadership of this year’s two guarantors, launched the symposium into its fourth decade. And finally, I would like to thank all of you whose lives are bound up with this project and who care about it passionately. There are truly a great many of you and your support is invaluable.

Thank you.

Téma identity, které zastřešovalo letošní, 31. ročník Mikulovského výtvarného sympozia “dílna“, otevírá široké spektrum otázek od individuální identity umělců přes společenské a kulturní kontexty až po samotnou podstatu této dlouholeté akce a její roli v identitě města Mikulova.

Lenore Jurkyová
Kurátorka 31. ročníku Mikulovského výtvarného sympozia “dílna“

Symposium bylo od svého počátku v 90. letech platformou, která propojovala radost z tvorby v pléneru s přímým zájmem místních obyvatel. Postupem času se tato událost proměnila v prestižní rezidenční program pro význačné tvůrce české i mezinárodní scény. Letos však šlo o víc než jen o pokračování této tradice – chtěli jsme otevřít novou kapitolu a naznačit další možný směr.

Pojítkem mezi tvorbou letošních účastníků – Eji Devečkové, Daniely a Lindy Dostálkových, Libuše Jarcovjácové, Svätopluka Mikyty, Jury Piršče, Michaely Vrbkové a Jana Vytisky – je jejich jedinečný způsob práce s tématem identity. Ať už jde o vnímání sebe sama skrze vlastní tvorbu, zkoumání hranic mezi jednotlivými médii, nebo propojení umění s konkrétním místem a jeho historií, všechna díla reflektují téma, které nás formuje na osobní i kolektivní úrovni.

Při přípravě letošního katalogu jsme se rozhodli zachovat tradici dialogu, která je pro mikulovskou "dílnu" typická, ale zároveň ji posunout novým směrem. Zatímco dříve rozhovory odhalovaly pohled umělců na jejich díla a průběh symposia, tentokrát jsme do popředí postavili zážitky a reflexe dalších účastníků – diváků,

spolupracovníků a obyvatel Mikulova. Umělecká perspektiva zůstává zachována prostřednictvím fotografií, které přibližují atmosféru dní strávených na zámku i mimo něj.

Ráda bych také zmínila podíl Daniely a Lindy Dostálkových, které nejen přispěly svým uměleckým vkladem v rámci symposia, ale také se pod značkou Critical Styling Service postaraly o vizuální identitu ročníku a podobu tohoto katalogu. Jejich jedinečný přístup k identitě nejen vizuální, ale i obsahové se tak stal nedílnou součástí letošní "dílny".

Samotné symposium se stalo experimentem, který přerostl v úspěch předčící mé původní očekávání. Zámecké ateliéry se proměnily v živý a otevřený prostor, kde vznikala nejen pozoruhodná umělecká díla, ale i nová přátelství, inspirativní setkání a sdílené zážitky. Společné večere, workshopy, filmové projekce a spontánní aktivity s přítomností dětí i místních obyvatel vytvořily unikátní atmosféru, která přesaňovala běžnou pracovní rutinu.

Je mi ctí, že jsem měla možnost být součástí této výjimečné akce. Jsem nesmírně vděčná všem umělcům, organizátorům, spolupracovníkům i městu Mikulovu za

vytvoření podmínek, díky kterým se "dílna" stala nejen prostorem pro tvorbu, ale i místem otevřeného dialogu a mezilidského propojení.

Na závěr bych ráda poděkovala všem, kdo přispěli k tomu, že letošní ročník mohl být takto úspěšný. Mikulovské symposium opět ukázalo, že umění má schopnost nejen zrcadlit naši identitu, ale také ji spoluvtvářet, a to na úrovni individuální, komunitní i kulturní. Doufám, že tento ročník bude inspirací pro budoucí směřování "dílny" a že energie, která zde vznikla, bude rezonovat ještě dlouho po jeho skončení.

The theme of identity, which was the highlighted topic at this year's 31st Mikulov Art Symposium "dílna", opens up a wide range of questions – from the individual identity of artists and social and cultural contexts to the very essence of this long-standing event and the role it plays in the identity of the town of Mikulov.

Lenore Jurkyová
Curator of the 31st Mikulov Art Symposium "dílna"

Since its inception in the 1990s, the symposium has been a platform that has connected the joy of artistic creation in a community of artists with the first-hand interest of the local population. Over the course of time, this event has been transformed into a prestigious residency programme for prominent artists on the Czech and international scene. This year was more than just a continuation of this tradition, however – we wanted to begin a new chapter and suggest another possible direction.

When selecting the artists, I endeavoured not only to reflect diversity of media, approaches to artistic creation and generational experiences, but also to invite artists whose works address serious contemporary themes. I wanted their works to be understandable and capable of addressing the viewer, stimulate a reaction and create a space for dialogue. A reaction to a work of art does not always have to be positive; conflict and incomprehension can also lead to deeper reflection and meaningful conversation.

The link between the work of this year's participants – Eja Devečková, Daniela and Linda Dostálková, Libuše Jarcovjáčková, Svätopluk Mkyta, Jura Piršč,

Michaela Vrbková and Jan Vytiska – is their unique way of working with the theme of identity. No matter whether this means seeing oneself through one's own work, exploring the boundaries between individual media, or connecting art with a specific place and its history, all their works reflect a topic that shapes us on a personal and collective level.

When preparing this year's catalogue, we decided to preserve the tradition of dialogue that is typical of our "dílna", while also shifting it forwards in a new direction. While the interviews have previously revealed the artists' perspective on their works and the course of the symposium, this time we placed the experiences and thoughts of other participants – viewers, collaborators and residents of Mikulov – at the forefront. The artistic perspective is preserved through photographs that focus on the atmosphere of the days spent at the chateau and beyond its walls.

I would also like to give a particular mention to the contribution made by Daniela and Linda Dostálková, who not only contributed their artistic input to the symposium, but were also responsible for the visual identity of this year's symposium and

the appearance of this catalogue under the brand Critical Styling Service. Their unique approach to identity, not merely visual, but also in relation to content, became an integral part of this year's "dílna".

The symposium itself became an experiment that grew into a success far exceeding my original expectations. The chateau studios were transformed into a lively and open space where remarkable works of art were created and new friendships, inspiring encounters and shared experiences were formed. Communal dinners, workshops, film screenings and spontaneous activities in the presence of children and local residents created a unique atmosphere that went beyond the bounds of the ordinary working routine.

I am honoured to have had the opportunity of being part of this extraordinary event. I am extremely grateful to all the artists, organisers and collaborators and the Town of Mikulov for creating the conditions that made the "dílna" not only a space for artistic creation, but also a place for open dialogue and interpersonal connections.

I would finally like to thank everyone who contributed to making this year's event such a success. The Mikulov symposium once again showed that art has the ability not only to reflect our identity, but also to play a part in shaping it on an individual, community and cultural level. I hope that this year will be an inspiration for the future direction of the "dílna" and that the energy that was created here will resonate long after the event has ended.

Naše působení v pozici odborných garantů 31. sympozia navázalo na práci Adama Vrbky, který společně s kurátorkou Lenore Jurkyovou před dvěma lety původní koncept připravil. Třicetiletá historie sympozia si žádala aktualizaci formátu, na které se měl podílet poradní sbor zvolený na léta 2022–2024. Poradní sbor se společně s námi, odbornými guaranty, zabýval statutem sympozia, hlavním prováděcím dokumentem, aby symposium svým vstupem do čtvrté dekády vyhovělo potřebám akcí současného umění a drželo standard kvality.

Marcela Straková & Petr Kubín
Odborní garanti 31. ročníku Mikulovského výtvarného sympozia "dílna"

V historii garantství Mikulovského výtvarného sympozia “dílna“ byla dosud pouze dvě jména: Libor Lípa (garantem byl v letech 1995–2018) a Adam Vrbka (2019–2022). V jubilejním, třicátém roce sdíleli roli garanta všichni členové poradního sboru, což se ukázalo jako ne zcela funkční. Kurátor ročníku je zodpovědný za uměleckou kvalitu sympozia, odborný garant dohlíží na celkový průběh akce včetně její komunikace; i proto tato funkce nutně vyžaduje zkušenost z vedoucí pozice v kulturních institucích a mj. také zkušenost se správou sbírek.

“Dílna“ vstoupila 31. ročníkem do nové dekády, se kterou se pojí několik změn, které nastaly po dvouletém pozorování a citlivém testování. Jde o sdílenou pozici garantů. Ta přináší nový pohled na garantství sympozia a obohacuje jej o dialogickou práci v profesním páru, počet garantů se tak násobí dvěma a jeden pohled se rozšiřuje o druhý. Symbolický honorář si garanti dělí napůl. Pozice, které bývaly v rámci sympozia tradičně spíše oddělené, spojily v novém pojetí role kurátora/kurátorky a teoretika/teoreticky ročníku v jednu. Toto i další nová nastavení chceme v různých rovinách sympozia udržet po další dekádu. Poradní sbor si vytyčil několik cílů. Jedním z nich bylo akcentovat

“dílnu“ jako něco, co žije ve svém přirozeném prostředí, v Mikulově, a zvýšit povědomí občanů města o této výjimečné akci. Dalším cílem bylo podpořit a posílit odbornou rovinu sympozia, dodává akci kredit, který přesahuje hranice města i republiky. Snahou bylo také minimalizovat vliv politických změn na formát, provedení či obsah a výstupy “dílny“. Mikulovské výtvarné symposium vnímá město jako jednu z prioritních kulturních a společenských akcí, historicky ovšem zaznívala hrozba, že se změnou politické reprezentace může dojít i ke zrušení sympozia. Jedním z našich doporučení je tedy zakotvení sympozia mezi prioritní akce kulturní strategie města i kraje.

Poradní sbor se také zabýval tím, jak “dílnu“ přiblížit aktuální a atraktivní formou obyvatelům města i odborné veřejnosti, a to jak v jejím průběhu, tak po jeho skončení, jak budovat značku celoročně. Zkoumali jsme formáty analogové i virtuální, balancovali jsme na úrovni odborných i lidovějších formátů. Zavedli jsme novou komunikační strategii, podařilo se nám vytvořit komunikační tým složený ze zástupců pořadatelů, založili jsme profil @art_mikulov na Instagramu. V průběhu akce jsme jeho prostřednictvím přinášeli denní zpravodajství „ze zámku“

v podobě krátkých videí. Jejich sledovanost byla neuvěřitelná, předčili jsme i velké sbírkotvorné státní instituce, které s tímto formátem cíleně pracují mnohem déle. Potvrdili jsme si tak potřebu dlouhodobějšího plánování oproti spontánní produkci, která provázela dřívější ročníky.

Důležitým nástrojem, pomocí kterého jsme navazovali vztah s veřejností, byly doprovodné programy. Vždy jsou vytvářené na míru konceptu ročníku kreativně, různými formami přivádějí mikulovskou veřejnost k “dílně“ a také bourají zavedené mýty. Doprovodné akce jsme rozdělili na hlavní, “dílna“ jich pořádá celkem pět, z toho čtyři proběhly během sympozia: vařili jsme a servírovali halušky na Festivalu národů Podyjí, učili jsme se společně hvízdát s umělkyní Ejou Devečkovou, upravili jsme formát rodinné výtvarné “dílny“, zapojili do jejich vedení profesionální lektory a otevřeli jsme je širší veřejnosti. Tradiční den otevřených ateliérů na zámku jsme obohatili o komentované prohlídky s kurátorkou, a to každou sudou hodinu. Partneři sympozia měli možnost se do doprovodných programů zapojit vlastní akcí, která se zároveň objevila na plakátech a získala rovnocenný statut spolupřadatelství.

Pátý, participativní formát vznikl již pro 30. ročník, s jeho realizací zatím vyčkáváme, postupně zraje a reaguje na klima a náladu města Mikulova.

Výstavu výstupů poprvé doprovodila tiráž a leták s dvojjazyčnými texty ve vizuálním stylu letošního ročníku od studia Critical Styling Service. V letáku nechyběla mapa, která návštěvníky výstavou provedla. Návštěvníci se mohli zúčastnit i komentovaných prohlídek, ve formě úvah zůstává pro další léta i formát dernisáže vč. aktualizace formátu uvedení tohoto katalogu a jeho bližší zasazení do kontextu současné nakladatelské praxe publikací z akcí výtvarného umění.

Nic z nových formátů a přístupů by nevzniklo bez podpory poradního sboru a bez živých diskusí, které jsme vedli s kolegy v týmu, do kterého paní místostarostka Petra Korlaar přizvala také nezávislé odborníky a odbornice. Daří se být v jednom týmu s osvědčenými pořadateli sympozia: s městem a Regionálním muzeem v Mikulově. Jejich vizi: profilovat se sympoziem, výstavou a sbírkou současného umění navíc doprovází odvaha pro hledání nových forem fungování.

Osobnosti a profil pořadatelů se do každého ročníku sympozia

propisují stejně jako osobnosti kurátorů/kurátorek a hostujících umělců/umělkyně. Respekt a partnerství platí pro produkci i pořadatele, stejně tak i pro dialog umělců. Sympozium se přirozeně vyvíjí a logicky se do něj promítají i jednotlivé zkušenosti těch, kdo se na něm podílejí. Během našeho působení, tj. během 30. a 31. ročníku, jsme s kolegy narazili na několik bodů, na které se budeme muset v budoucnu zaměřit. Pojmenovali jsme kritická místa, silné a slabé stránky, víme, že “dílna” má dosud nevyužitou příležitost.

“Dílna” má za sebou 30 let, tímto ročníkem vstoupila do nové dekády, postupně se profesionalizuje. Udržení “dílny” a jejího přínosu je velkým úkolem, jehož plnění zabere několik let a bude vyžadovat neustálý dialog mezi všemi, kdo se na sympoziu podílejí.

Tématem letošního ročníku sympozia byl vedle identity i dialog. Vedeme ho druhým rokem, ať už v rámci programů pro veřejnost, nebo interně mezi pořadateli a organizačním týmem, neformálními přáteli a podporovateli akce. Účastníci sympozia mají během sympozia svou komunikační základnu u velkého stolu v jižním křídle, ke stejnému pomyslnému velkému stolu by měli zasednout ti, kdo se o další směřování “dílny” zajímají a nabízejí jí své vize. Děkujeme předchozím garantům, paní místostarostce Petře Korlaar, radním města, zastupitelům a kolegům z poradního sboru za spolupráci a důvěru. Těšíme se z toho, že jsme se “dílňe” po odborné i manažerské stránce mohli věnovat, a zůstáváme jí nablízku i nadále v našich dalších rolích.

Our work as expert guarantors of the 31st symposium followed up from the work performed by Adam Vrbka who, along with curator Lenore Jurkyová, prepared the original concept two years ago. The symposium’s thirty-year history required an updated format, and the advisory board elected for the years 2022–2024 was to contribute to this process. The advisory board and ourselves, the event’s professional guarantors, considered the symposium statute, its primary implementing document, in an endeavour to ensure that the symposium meets the needs of a contemporary art event and maintains its standard of quality as it enters its fourth decade.

Marcela Straková & Petr Kubín
Professional Guarantors of the 31st Mikulov Art Symposium “dílna”

There have been just two names in the history of guarantors of the Mikulov Art Symposium “dílna” to date – Libor Lípa (guarantor in the years 1995–2018) and Adam Vrbka (2019–2022). In the thirtieth jubilee year of the event, all the members of the advisory board shared the role of guarantor, and this turned out not to work quite as well as it might have. The curator of the year is responsible for the artistic quality of the symposium, while the professional guarantor oversees the overall course of the event, including its communication, which is why this position necessarily requires experience in a leadership position at a cultural institution and, not least, experience in managing collections.

The “dílna” entered a new decade with its 31st year with a number of changes that were implemented after two years of observation and sensitive testing. One of these changes is the introduction of sharing of the position of guarantors. This provides a new perspective on the role of guarantor of the symposium and enriches it with the dialogue between two professionals, thereby multiplying the number of guarantors by two and expanding one perspective with another. The symbolic fee is shared between the guarantors.

Positions that traditionally tended to be separate within the symposium have been combined in a new single conception of the role of curator and theorist of the year. We want to maintain this and other new configurations at various levels of the symposium for the next decade.

The advisory board set itself a number of goals. One of these was to accentuate the “dílna” as something that lives in its natural environment – in Mikulov – and to increase awareness of this exceptional event among the town’s inhabitants. Another goal was to support and augment the professional standard of the symposium, giving the event a reputation going beyond the borders of the town and the country. An effort was also made to minimise the influence of political changes on the format, implementation, content and output of the “dílna”. The Mikulov Art Symposium is perceived by the town as one of its priority cultural and social events, but historically there has often been a threat that a change in political representation could lead to the cancellation of the symposium. One of our recommendations is, therefore, to anchor the symposium among the priority events in the cultural strategy of the town and the region.

The advisory board also discussed possible ways of bringing the “dílna” closer to the town’s residents and the professional public in a timely and attractive way, both during and after the event, and how to build the brand year-round. We explored analogue and virtual formats to find a balance between professional and more popular formats. We introduced a new communication strategy, created a communication team consisting of representatives of the event’s organisers, and established the profile @art_mikulov on Instagram which we used during the course of the event to bring daily news “from the Chateau” in the form of short videos. Their viewing figures were incredible and we even surpassed large state collection-building institutions that have been working with this format in a targeted manner for much longer. This confirmed the need for longer-term planning as compared to the spontaneous productions that accompanied previous years of the symposium.

Our accompanying programmes were an important tool that we used to establish a relationship with the public. They are always tailored creatively to the concept of the year, they bring the Mikulov public to the “dílna” in various forms, and they also bust

established myths. We divided the accompanying events into main events of which the “dílna” organised a total of five, four of which took place during the course of the symposium: we cooked and served dumplings at the Festival of the Nations of the Dyje Basin, we learned to whistle together with artist Eja Devečková, and we made changes to the format of the family art workshop, involving professional instructors in their leadership and opening them up to the general public. We augmented our traditional open studios day at the chateau with guided tours with a curator every “even” hour. The symposium partners got the opportunity of holding their own events as part of the accompanying programme, and they also appeared on the posters for the event and were given the equivalent status of co-organiser.

A fifth participatory format was created for the 30th year of the symposium and we are still awaiting its implementation. It is gradually coming to fruition and responding to the climate and mood in the town of Mikulov.

The exhibition of artistic output was accompanied for the first time by an imprint and a leaflet with bilingual texts in the visual style of this year’s event from the

studio Critical Styling Service. The leaflet included a plan that guided visitors through the exhibition. Visitors could also take part in guided tours, and the format of the final showing remains under consideration for future years, including updating the format of the presentation of this catalogue and its closer incorporation into the context of current publishing practice of materials on visual arts events.

None of the new formats and approaches would have come about without the support of the advisory board and without the lively discussions we had with our colleagues in the team, to which Deputy Mayor Petra Korlaar also invited independent (male and female) experts. It is a great success to have a single team with the enlightened organisers of the symposium – the City Council and the Regional Museum in Mikulov. Their vision of shaping the symposium, the exhibition and the collection of contemporary art is also accompanied by the courage to seek new forms of operation.

The personalities and expertise of the organisers are engraved into every year of the symposium, as are the personalities of the curators and guest artists. Respect and partnership apply to

the production of the event and its organisers, as well as to the dialogue between the artists. The symposium is developing in a natural fashion and the individual experiences of those who participate in it are logically reflected in this. During our work on the 30th and 31st years of the symposium, my colleagues and I have identified a number of areas that we will have to focus on in the future. We have identified critical points, strengths and weaknesses, and we know that the “dílna” still has untapped opportunities.

Our “dílna” has been around for 30 years and this year entered a new decade, and it is gradually becoming more professional. Maintaining the “dílna” and the contribution it makes is a big task, the fulfilment of which will take a number of years and will require constant dialogue between everyone who contributes to the symposium.

The theme of this year’s symposium, in addition to identity, was dialogue. We are focusing on the topic of dialogue for a second year now, both within the framework of programmes for the public and internally among the organisers and the organisational team, informal friends and supporters of the event. During the

symposium, those taking part in it have a “communication base” at the large table in the south wing, and those who have an interest in the future direction of the “dílna” and offer their visions for it should also take a seat at a similar notional table.

We would like to thank the previous guarantors, Deputy Mayor Petra Korlaar, the city councillors and representatives, and our colleagues on the advisory board for their co-operation and trust. We are delighted to have been able to contribute to the “dílna” from both a professional and managerial perspective, and we will continue to keep a close watch on it in our future roles.

Zámek Mikulov
/ The Chateau
11. 8. – 30. 11. 2024

artmikulov.cz

Identita
/ Identity

Kurátorka
/ Curator
Lenore Jurkyová

Vystavující
umělkyně a umělci
/ Exhibiting Artists
Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkova
Libuše Jarcovjácová
Svätopluk Mickyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Personal, cultural and social identity – the way it is expressed and explored is one of the constant motifs of the visual arts. Due to its ambiguity, however, the term “identity” is often (ab)used in cultural, social and political conflicts. Art has a special ability to take the viewer outside their usual thought space. It is not afraid to think boldly or to open up complicated topics in an unconventional way. The gallery space is a place of sharing – sharing between people with different experiences in life.

Today, in an age of rapidly escalating conflicts, when society is polarised and there is extremely little willingness to engage in mutual dialogue, art offers the opportunity to question, to provoke and to imagine together new paths that can lead us away from the beaten track of our thinking. Contemporary art is characterised in particular by its participative nature and an endeavour to describe and comment on the world and contribute towards changing it.

The key to selecting the exhibiting artists was the theme of identity and how they approach this topic in their work. Unlike the practice customary in the organisation of exhibitions, the curator of this symposium does not select existing works at the beginning of the project. The curator invites the artists themselves to engage in dialogue and co-operation, thereby creating the right conditions for the creation of the exhibited works.

The exhibiting artists are presenting works that were produced during the course of their month-long stay in Mikulov. Some continued working on projects that they had already begun, while others chose to find inspiration in the identity of the place, its people and the situations they experienced during the course of the symposium.

Osobní, kulturní nebo sociální identita – způsob jejího vyjádření a její zkoumání patří mezi konstantní motivy výtvarného umění. Pojem „identita“ je ale často, kvůli své mnohoznačnosti, (zne)užíván v kulturních, společenských a politických konfliktech. Umění má zvláštní schopnost přenést diváka ven z jeho obvyklého myšlenkového prostoru. Nebojí se myslet odvážně, otevírat komplikovaná témata nekonvenčním způsobem. Galerijní prostor je místem sdílení, sdílení mezi lidmi s různými životními zkušenostmi.

Dnes, v době rychle eskalujících konfliktů, kdy je společnost polarizovaná a ochota k vzájemnému dialogu velmi malá, nabízí umění příležitost: zpochybňovat, provokovat a společně si představovat nové cesty, které nás vedou mimo vyjeté koleje našeho myšlení. Pro současné umění je charakteristická zejména participativnost, snaha popisovat a komentovat svět, přispět k jeho změně.

Klíčem pro výběr vystavujících umělců bylo právě téma identity – to, jak k tomuto tématu přistupují ve své tvorbě. Na rozdíl od běžné výstavní praxe kurátor symposia na počátku projektu nevybírání již existující díla. K dialogu a spolupráci zve samotné autory a tím vytváří podmínky pro vznik vystavovaných děl.

Vystavující umělci představují díla, která vznikla v průběhu jejich měsíčního pobytu v Mikulově. Někteří pokračují v již rozpracovaných projektech a jiní se nechali inspirovat identitou místa, lidmi a situacemi, které v době symposia zažili.

Michaela Vrbková
Friends
chlebové těsto
/ bread dough
různé rozměry
/ various dimensions

Michaela Vrbková
Friends
chlebové těsto
/ bread dough
různé rozměry
/ various dimensions

Jan Vytiska
Zmije růžkatá
/ *Horned Viper*
olej na plátně
/ oil on canvas
170 x 200 cm

Jan Vytiska
Rituál trpkých hroznů
/ *The Ritual of Sour Grapes*
olej na plátně
/ oil on canvas
120 x 200 cm

Jan Vytiska
Horizontální cérka
/ *Horizontal Maiden*
olej na plátně
/ oil on canvas
80 x 120 cm

Jan Vytiska
Vertikální cérka
/ *Vertical Maiden*
olej na plátně
/ oil on canvas
80 x 120 cm

Jan Vytiska
Zmije růžkatá
/ *Horned Viper*
olej na plátně
/ oil on canvas
170 x 200 cm

Jan Vytiska
Rituál trpkých hroznů
/ *The Ritual of Sour Grapes*
olej na plátně
/ oil on canvas
120 x 200 cm

Jura Piršč
Zhasínač
/ Extinguisher
beton, kov
/ concrete, metal
výška / height
157 cm

Jura Piršč
Hlídač (Ve službě)
/ Guardian (On Duty)
beton, kov
/ concrete, metal
výška / height
169 cm

Jura

Piršč

81

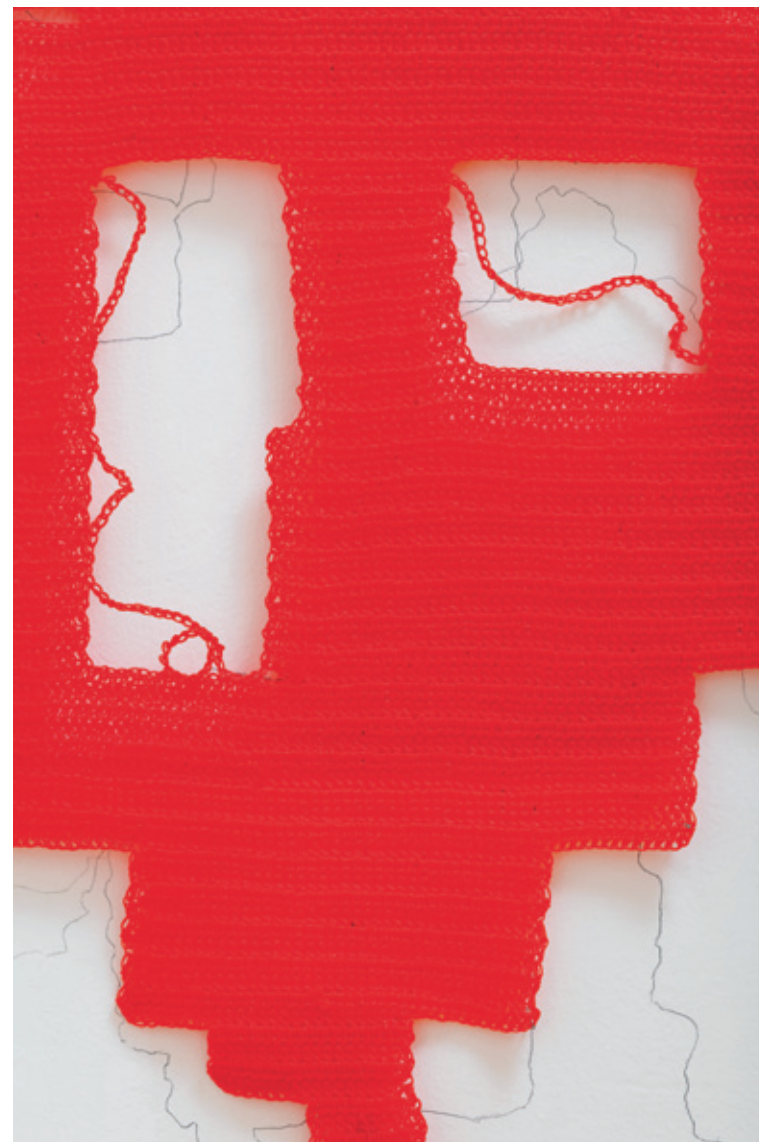
Jura Piršč
Bridge
instalace, plast
/ installation, plastic
výška / height
267 cm

Michaela Vrbková
bez názvu, z cyklu
/ untitled, from the series
New Ordinary
háčkový syntetický provázek
/ crocheted synthetic cord
99 x 80 cm

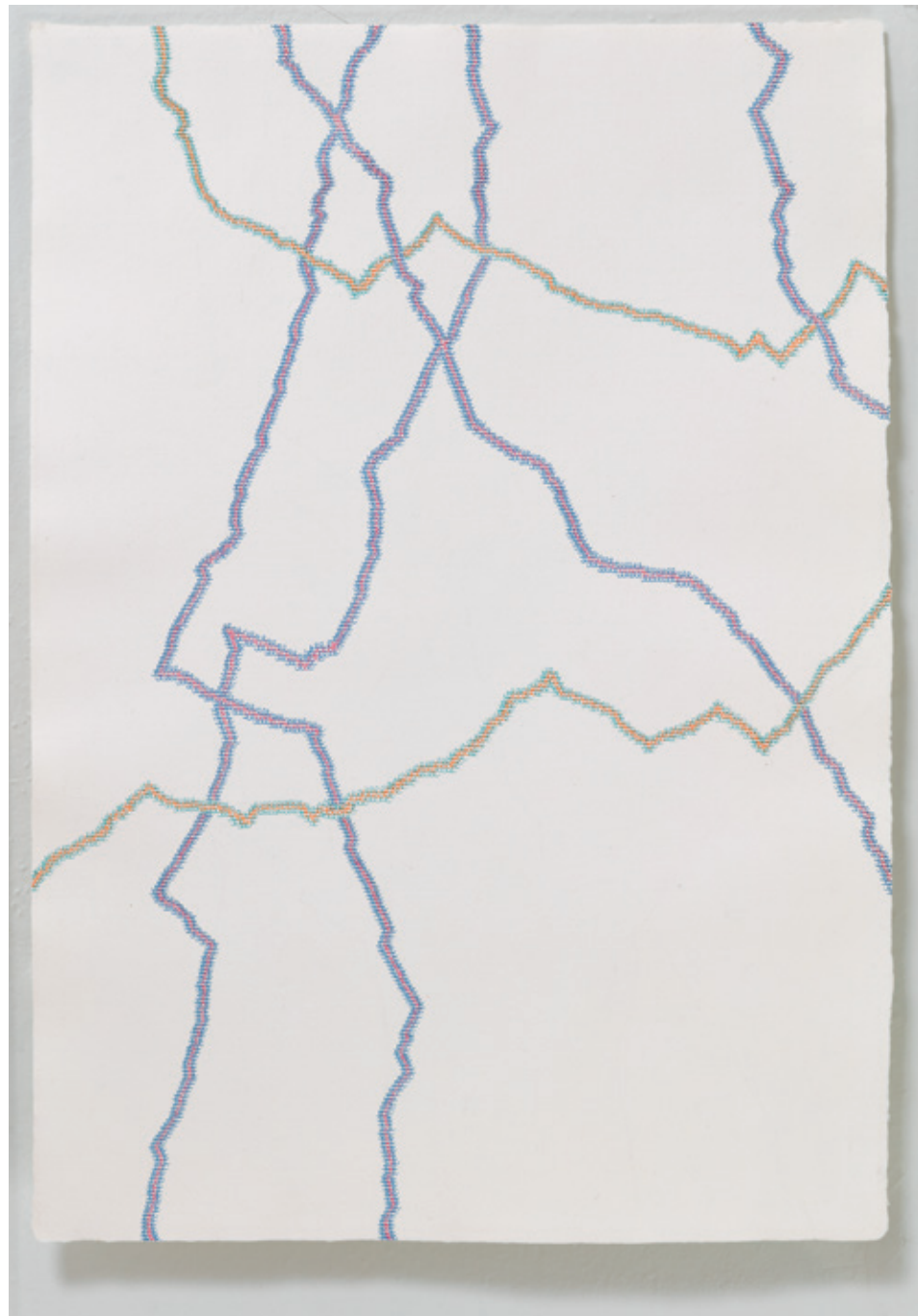

Svätopluk Mikyta
So Strong, So Strong I
So Strong, So Strong II
tuš na papíře
/ ink on paper
59 x 42 cm každý / each

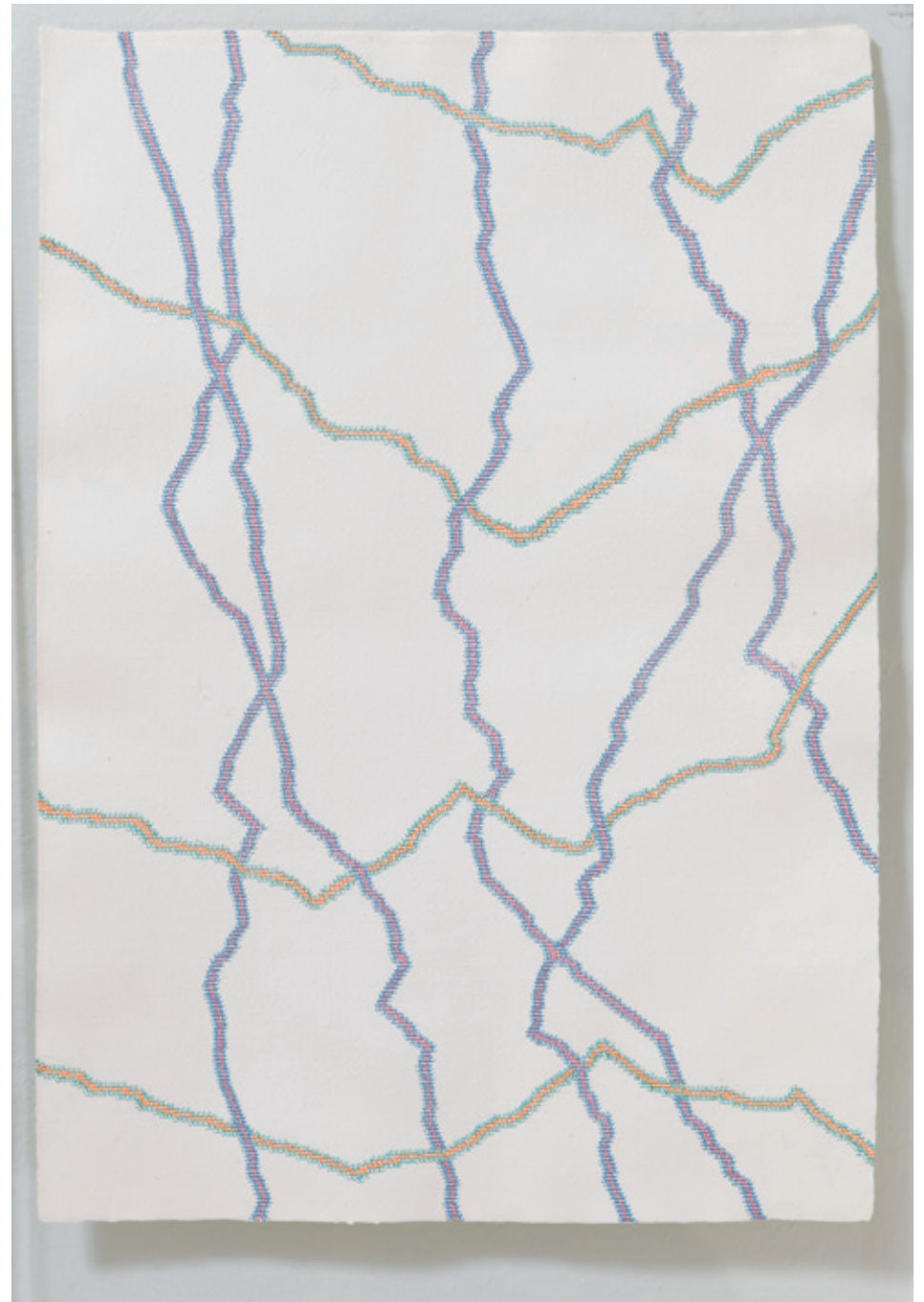

Svätopluk Mikyta
bez názvu, z cyklu
/ untitled, from the series
Terra – Poetic Pieces
tuš na papíře
/ ink on paper
59 x 42 cm každý / each

Svätopluk Mikyta
bez názvu, z cyklu
/ untitled, from the series
Terra - Poetic Pieces
tuš na papíře
/ ink on paper
59 x 42 cm každý / each

Svätopluk Mikyta
Hlava, ze série
/ *Head*, from the series
Terra – Poetic Pieces
tuš na papíře
/ ink on paper
59 x 42 cm

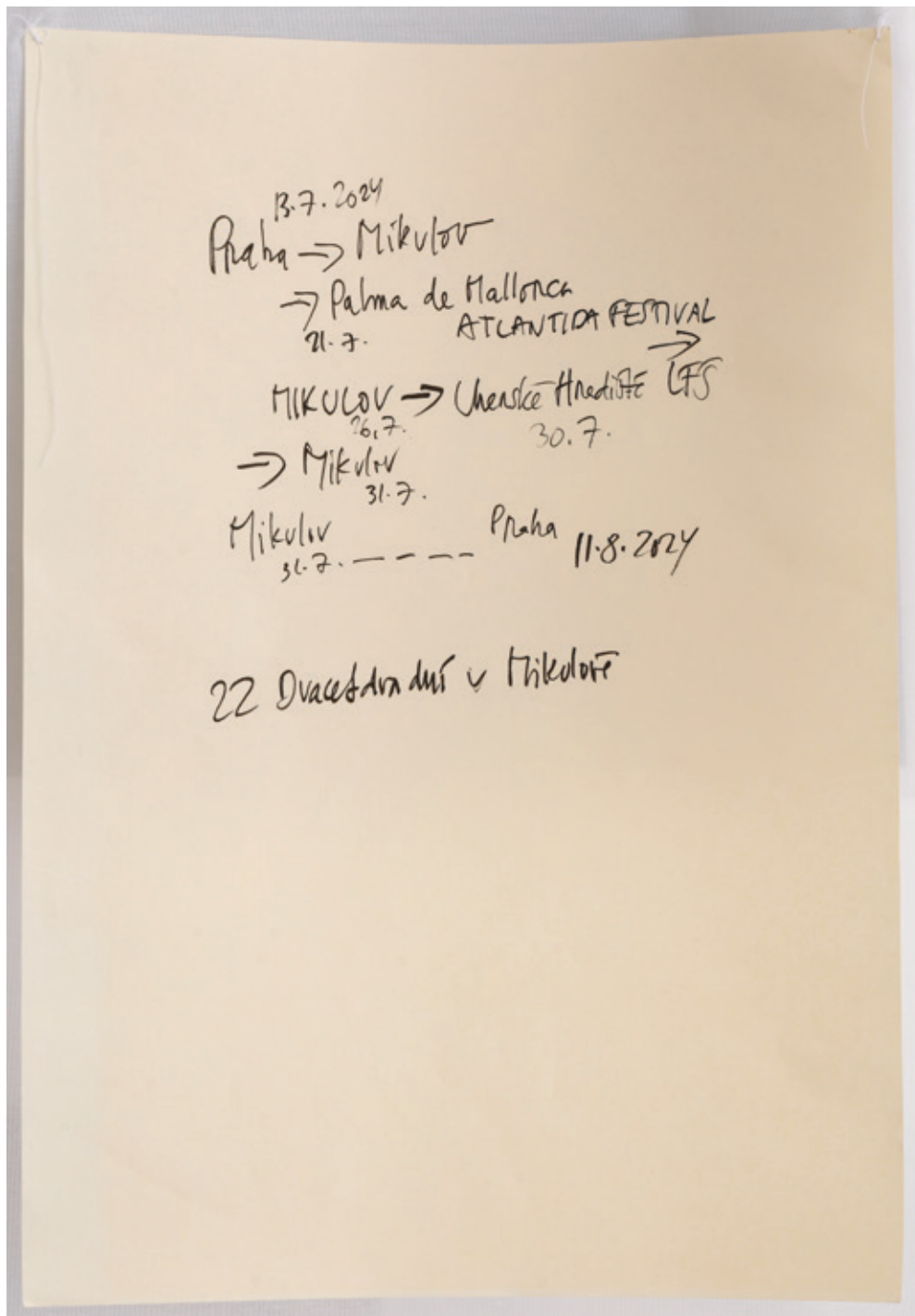

Libuše Jarcovjáčková
bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
/ untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
digitální tisk na plátně
/ digital print on canvas
různé rozměry
/ various dimensions

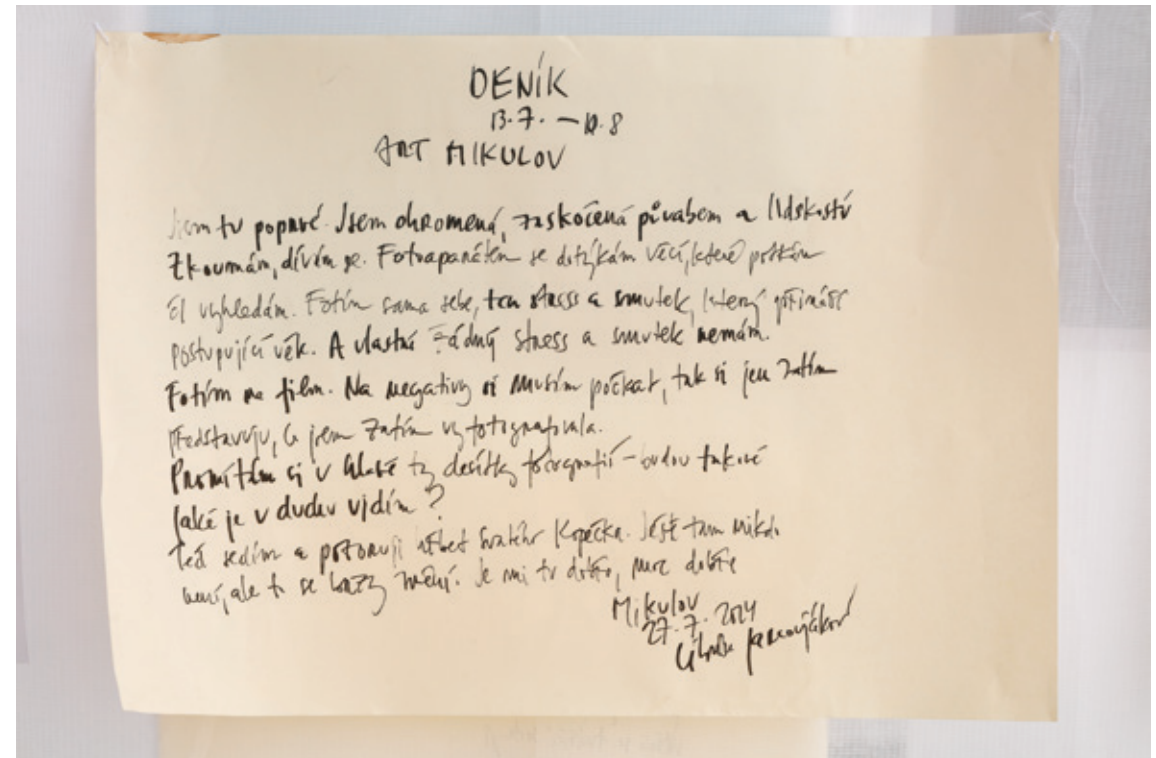
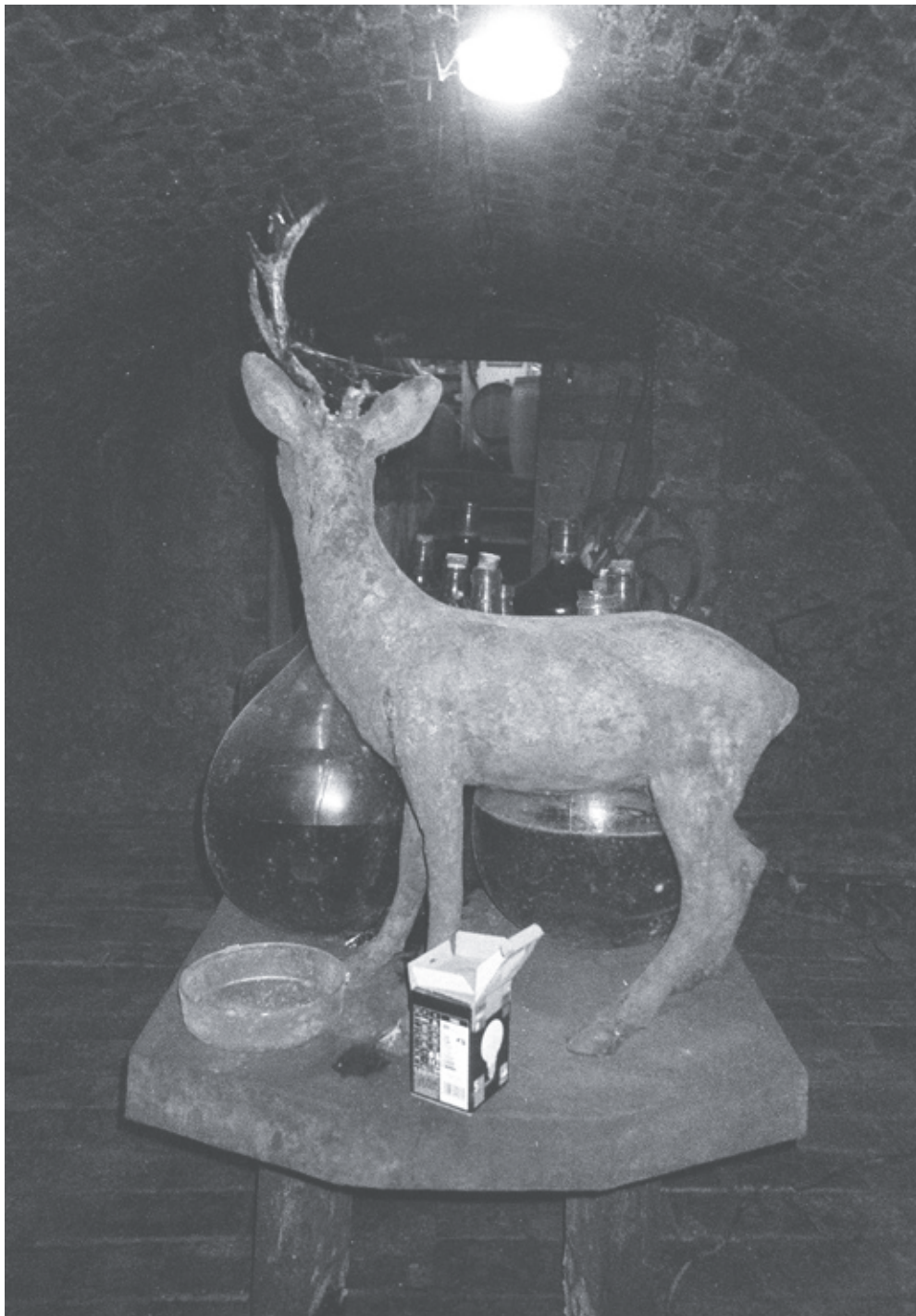

13.7.2024
Praha → Mikulov
→ Palma de Mallorca
21.7. ATLANTIDA FESTIVAL →
MIKULOV → Uherské Hradiště UFS
26.7. 30.7.
→ Mikulov
31.7.
Mikulov 31.7. — — — — — Praha 11.8.2024

22 Dvacet dva dní v Mikulově

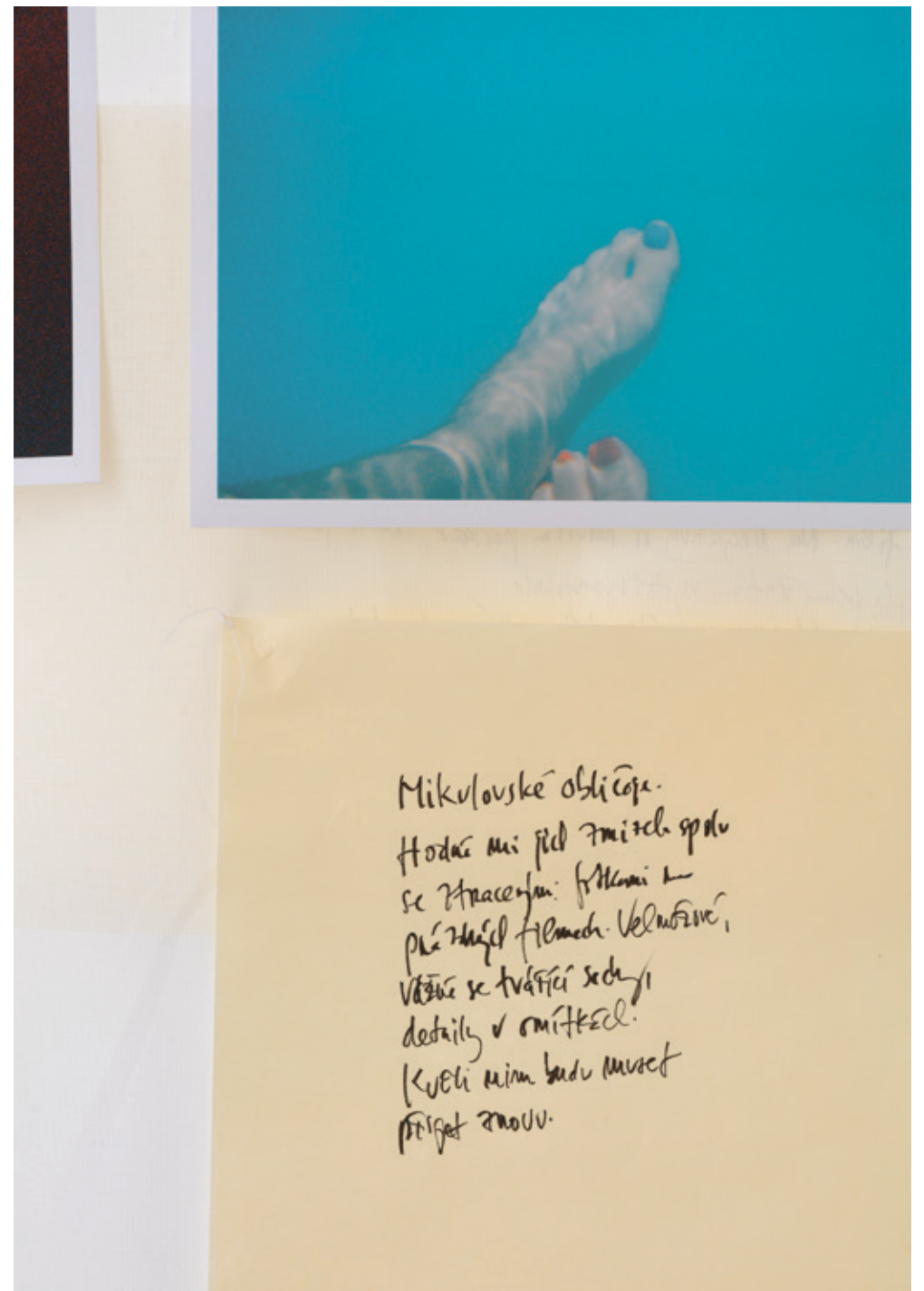
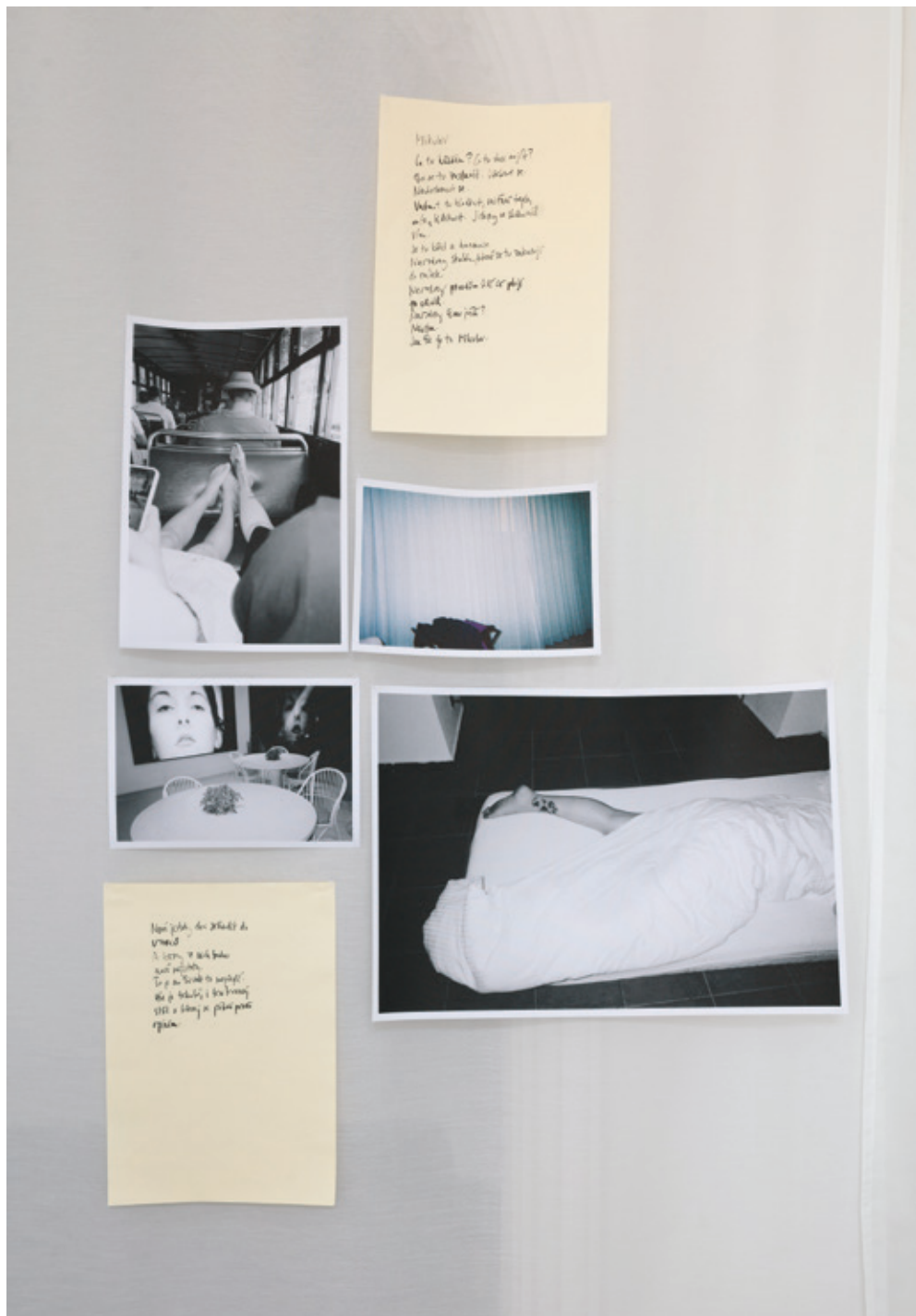
Libuše Jarcovjáčková
bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
/ untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
digitální tisk na plátně
/ digital print on canvas
různé rozměry
/ various dimensions

Libuše Jarcovjáčková
 bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
 / untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
 digitální tisk na plátně
 / digital print on canvas
 různé rozměry
 / various dimensions

Libuše Jarcovjáčková
bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
/ untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
digitální tisk na plátně
/ digital print on canvas
různé rozměry
/ various dimensions

Libuše Jarcovjáčková
bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
/ untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
digitální tisk na plátně
/ digital print on canvas
různé rozměry
/ various dimensions

Eja Devečková
Hvzd sirén
/ Whistling Sirens
video
5'52"

Performerky / Performers
Eja Devečková, Kateřina Gebauerová, Monika Jandová, Lenore Jurkyová,
Jana Kiliánová, Jana Koudelová, Veronika Marešová, Jitka Plesz,
Marta Sedláčková, Helena Slavíková, Andrea Šafařík, Ludmila Tobíková,
Michaela Vrbková

Eja Devečková
Workshop hvízdání
/ Whistling workshop
video
5'35"

Eja Devečková
Volání sirén
/ The Call of Sirens
digitální tisk na papíře
/ digital print on paper
60 x 42 cm

Daniela & Linda Dostálkovi
bez názvu, z cyklu
/ untitled, from the series
sour grapes / slick wines
pigmentový tisk, hliník
/ pigmented ink print, aluminium
105 x 70 cm

Vystavující
umělkyně a umělci
/ Exhibiting Artists
Eja Devečková
Daniela & Linda
Dostálkovi
Libuše
Jarcovjáčková
Svätopluk Mikyta
Jura Piršč
Michaela Vrbková
Jan Vytiska

Zámek Mikulov
/ The Chateau
11. 8. – 30. 11. 2024

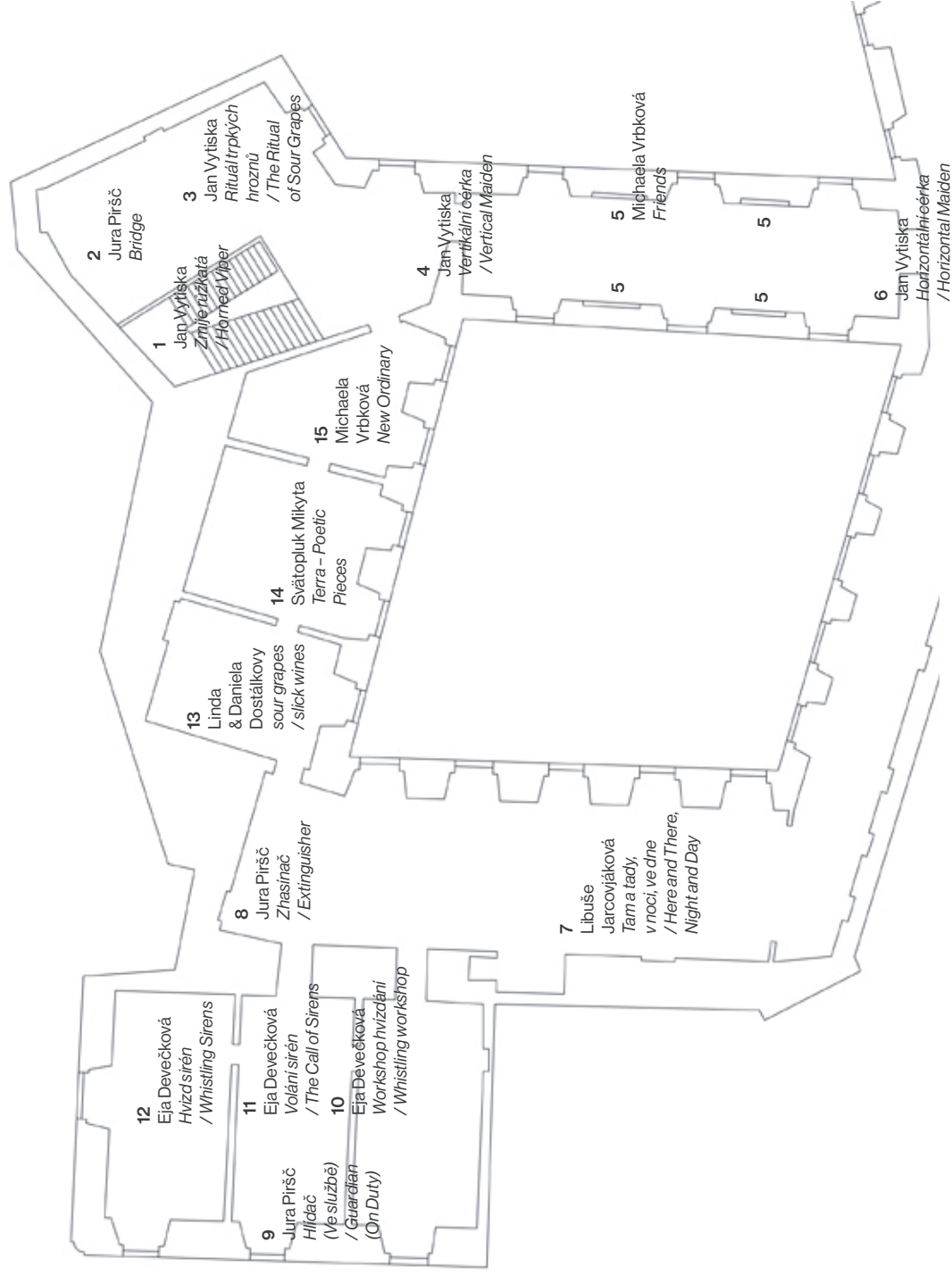
Kurátorka
/ Curator
Lenore Jurkyová

Grafický design
/ Graphic Design
Critical Styling
Service

Instalace
/ Installation
František Zelinka
Tomáš Kukla
Richard Mikules
PR & marketing
Marcela
Šimánková
Anna Jurdová
Zita Maršíková

Produkce
/ Production
Mikulovská
rozvojořá

Programy
pro veřejnost
/ Accompanying
Programmes
Andrea Kaňkovská
Lucia Horňáková
Černayová
Šimon Kríž
@art_mikulov
www.artmikulov.cz

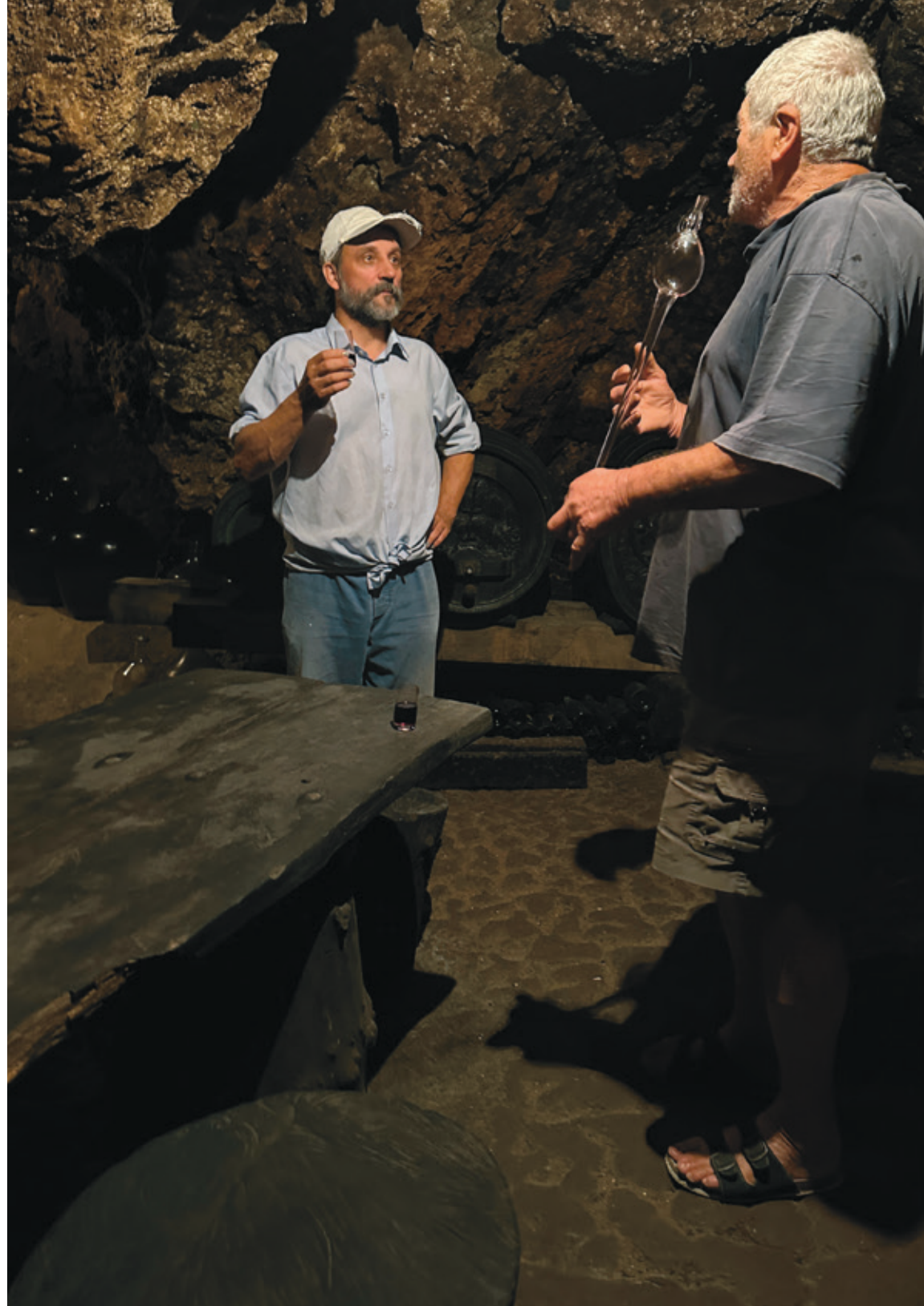

In the project *Siren's Whistle*, Eja Devečková explores the phenomenon of whistling as a specific and multi-layered element of human communication and self-expression.

Whistling is generally perceived as something that is associated with emotional moments – it can express joy, surprise, warning or challenge. While in some cultures it is a natural part of everyday life and folklore, this skill is associated with a number of gender prejudices in Europe, and particularly in Central Europe. Traditional views consider whistling to be a highly masculine affair, while women who use this skill in public are often frowned upon and their whistling is seen as a sign of impoliteness or inappropriateness.

This topic is a personal one for the artist – she wanted to learn how to whistle, but the discovery that many of her female friends had already mastered this skill inspired her to create a project that would establish a closer relationship with this ability among women and challenge the stereotypes associated with their behaviour. The result was a series of workshops she organised during the Mikulov symposium in which women were encouraged to be open to new skills and rediscover their self-confidence in the public space. In organising these workshops, she collaborated with local communities and involved local groups, thereby

connecting contemporary art with the local environment.

The project's final event, a happening beneath Holy Hill, united a group of women who came together to whistle. This performative event not only had a symbolic value – it was also an expression of the strengthening of female identity, community cohesion and resistance to social expectations. This place, which itself evokes a sense of timelessness and peace, was enlivened by the sound of women's voices in the form of whistling. This act was documented in a video that became part of Devečková's artistic output and provided a unique perspective on the event as a whole.

The video capturing the final happening not only conveys the atmosphere of this performative event, but also underlines the significance of whistling as an activity that can be a means of liberation and an expression of female autonomy. Devečková has used this project to draw attention to the fact that whistling holds a deeper symbolism, even if it may seem like a simple or even trivial gesture. The project raises questions about how society defines female behaviour and provides a space for the re-evaluation of these norms.

Eja Devečková v projektu *Hvizd sirén zkoumá fenomén hvízdání jako specifický a mnohvrstevnatý prvek lidské komunikace a sebevyjádření.*

Hvízdání je obecně vnímáno jako něco, co se váže na emocionální momenty – může vyjadřovat radost, překvapení, varování či výzvu. Zatímco v některých kulturách je přirozenou součástí běžného života a folklóru, v Evropě, a zejména v její střední části je s touto dovedností spojena řada genderových předsudků. Tradiční pohledy považují hvízdání za výsostně mužskou záležitost, zatímco ženy, které tuto dovednost využívají na veřejnosti, jsou často hodnoceny negativně a hvízdání je u nich vnímáno jako projev nezdvořilosti či nevhodnosti.

Autorka se k tomuto tématu dostala osobně – chtěla se naučit hvízdát, ale zjištění, že mnoho jejích přítelkyň tuto dovednost již ovládá, ji inspirovalo k vytvoření projektu, který by tuto schopnost přiblížil ženám a zpochybnil stereotypy spojené s jejich vystupováním. Výsledkem byla série workshopů, které pořádala během mikulovského symposia a kde byly ženy podporovány, aby se otevřely novým dovednostem a znovuobjevily svou sebejistotu ve veřejném prostoru. Při organizaci těchto workshopů spolupracovala s místními komunitami a zapojila místní spolky, čímž propojila současné umění s lokálním prostředím.

Závěrečná akce projektu, happening pod Svatým kopečkem, spojila ženy, které se sešly k hvízdání. Tato performativní událost měla nejen symbolickou hodnotu – byla vyjádřením posílení ženské identity, komunitní soudržnosti a odporu vůči společenským očekáváním. Místo, které samo o sobě přináší pocit nadčasovosti a klidu, bylo oživeno zvukem ženských hlasů v podobě hvízdání. Tento akt byl dokumentován videem, které se stalo součástí uměleckého výstupu Devečkové a přineslo jedinečný pohled na celou akci.

Video zachycující závěrečný happening nejen přenáší atmosféru této performativní události, ale i podtrhuje význam hvízdání jako aktivity, která může být prostředkem osvobození a vyjádření ženské autonomie. Devečková tímto projektem upozorňuje na to, že hvízdání, ač se může jevit jako jednoduché, či dokonce triviální gesto, skrývá hlubší symboliku. Projekt vyvolává otázky o tom, jak společnost definuje ženské chování, a poskytuje prostor pro přehodnocení těchto norem.

The Dostálková sisters exert an influence on the art world from a number of angles. Linda is a graphic designer, while Daniela is a photographer. Together they form a strong creative duo, operating successfully as artists and curators on the domestic and global scene.

Their work shapes the identity of visual art through the intersection of disciplines and media, blurring the differences between free creation and commerce. Their creative energy, professionalism and distinctive aesthetics are also reflected in the series *sour grapes / slick wines* which they created together at this year's symposium.

The project makes use of a metaphor inspired by the unripe grapes in Mikulov's vineyards, which look tempting but have a sour taste that acts as an illustration of feelings of unfulfilled expectations. This approach makes reference to experiences associated with the impression that reality does not come up to expectations, and draws attention to recurring patterns of people's reactions to various situations in life. A significant source of inspiration for the project was Ellen O'Loughlin's essay *Questioning Sour Grapes: Ecofeminism and the United Farm Workers Grape Boycott*, which explores the connection between environmental issues and social norms through an ecofeminist perspective.

This approach enriches their work with thematic layers that relate to ecological and feminist issues, while also resonating with a broader social reality. The large-format photographs create an effect of alienation in the context of their perception by means of the contradiction between the depicted girl, her historical costume and the striking background. The photographs are also complemented within the series by a typographic statement by the artists.

Sestry Dostálkové ovlivňují umělecký svět z několika úhlů. Linda je grafická designérka, zatímco Daniela je fotografka. Společně tvoří silné tvůrčí duo, úspěšně působí jako umělkyně a kurátorky na domácí i globální scéně.

Jejich tvorba formuje identitu výtvarného umění směrem k prolínání disciplín a médií, stírají rozdíly mezi volnou tvorbou a komercí, tvoří svobodně. Jejich tvůrčí energie, profesionalita a výrazná estetika se propisují také do série *sour grapes / slick wines*, kterou spolu vytvořily na letošním sympoziu.

Projekt využívá metaforu inspirovanou nezralými hroznami z mikulovských vinic, které vypadají lákavě, ale přinášejí kyselou chuť, což ilustruje pocity nenaplněných očekávání. Tento přístup odkazuje na zkušenosti, kdy realita nesplňuje představy, a upozorňuje na opakující se vzorce reakcí lidí na různé situace v životě. Významným inspiračním zdrojem pro projekt byla stať Ellen O'Loughlinové *Questioning Sour Grapes: Ecofeminism and the United Farm Workers Grape Boycott*, která zkoumá propojení environmentálních problémů a společenských norem prostřednictvím ekofeministické perspektivy. Tento přístup obohacuje dílo o tematické vrstvy, které se vztahují k ekologickým a feministickým otázkám a zároveň rezonují s širší společenskou realitou. Velkoformátové fotografie vytváří v kontextu jejich

vnímání efektu odcizení prostřednictvím rozporu mezi zobrazovanou dívkou, jejím historickým kostýmem i výrazným pozadím. Fotografie jsou v rámci série doplněné také typografickým statementem umělkyně.

Libuše Jarcovjáčková is a respected figure on the Czech photography scene, known primarily for her ability to capture everyday life with sincerity, without embellishment, and with a deep sense of authenticity. Her photographs are often intimate and autobiographical in nature and reflect her own experiences, and this is particularly evident in her series that touch on themes of identity, memory and time. These images act as visual diaries and tell stories that are not just personal, but also universal, allowing viewers to find a piece of themselves in her work.

One of the characteristic features of Jarcovjáčková's work is an emphasis on capturing moments that otherwise remain in the background – the small, often overlooked, events in everyday life. In this way, she discovers beauty and meaning even in seemingly ordinary situations. Her photographs often feature raw and uncompromising depictions of reality, no matter whether they are portraits of friends, scenes from the Prague nightlife of the 1970s and 1980s, or life in communities that used to lie on the margins of society.

The cycle created during the four-week symposium in Mikulov is a good example of this approach. During a period marked by an intensive workload and the release of a documentary about her

life and work, Libuše found space for contemplation in Mikulov, and this was also reflected in the series of photographs *Here and There, By Night, By Day*. This collection of images, supplemented by her diary entries, provides a view of unique moments and friendships, as well as the challenges associated with ageing and a hectic lifestyle.

Libuše Jarcovjáčková's work is also characterised by openness and an ability to enter into a dialogue with the viewer. This approach creates a space for sharing emotions and experiences, making her photographs something more than mere documentation – they become a testimony to a time and to people and their experiences. An open form of presentation, combined with diary entries, creates a complex image that resonates with viewers around the world and reveals that even the mundane can have profound meaning and value.

Libuše Jarcovjáčková je uznávanou postavou české fotografické scény, známou především pro svou schopnost zachytit každodenní život s upřímností, bez přikrášlování a s hlubokým smyslem pro autenticitu. Její fotografie mají často intimní a autobiografický charakter a odrážejí její vlastní zkušenosti, což je patrné zejména v sériích, které se dotýkají témat identity, paměti a času. Tyto snímky působí jako vizuální deníky a sdělují příběhy, které jsou nejen osobní, ale také univerzální, což umožňuje divákům najít v jejím díle kousek sebe.

Jedním z charakteristických rysů Jarcovjáčkové tvorby je důraz na zachycení momentů, které jinak zůstávají v pozadí – nepatrných, často přehlížených událostí každodennosti. Tímto způsobem objevuje krásu a význam i ve zdánlivě obyčejných situacích. Její fotografie často obsahují syrové a nekompromisní zobrazení reality, ať už se jedná o portréty přátel, scény z nočního života Prahy 70. a 80. let, nebo o život komunit, které bývaly na okraji společnosti.

Cyklus vzniklý během čtyřtýdenního symposia v Mikulově je ukázkou tohoto přístupu. V období intenzivní pracovní vytíženosti, poznamenaném uvedením dokumentu o jejím životě a díle, našla Libuše v Mikulově prostor pro reflexi, což se odrazilo i v sérii fotografií *Tam a tady, v noci, ve dne*. Tento soubor snímků,

doplněný deníkovými záznamy, přináší pohled na jedinečné okamžiky, přátelské vztahy, ale i na výzvy spojené se stárnutím a hektickým životním stylem.

Dílo Libuše Jarcovjáčkové je rovněž charakterizováno otevřeností a schopností vstupovat do dialogu s divákem. Tento přístup vytváří prostor pro sdílení emocí a zkušeností, díky čemuž se její fotografie stávají něčím víc než jen dokumentací – stávají se svědectvím o době, lidech a jejich prožitcích. Otevřená forma prezentace spolu s deníkovými záznamy vytváří komplexní obraz, který rezonuje s diváky po celém světě a odhaluje, že i všednost může mít hluboký význam a hodnotu.

At this year's symposium, Svätopluk Mikyta presented a series of drawings called *Terra – Poetic Pieces*, the foundations of which he had already laid down during the pandemic in 2021. During the third lockdown, which significantly changed not only everyday life, but also the very perception of time and space, Svätopluk found an opportunity to slow down and concentrate on personal and introspective creative work.

In an environment in which the world had stopped turning, the artist took advantage of this time to develop works that connect not merely with traditional drawing, but also with the process of writing of various kinds and knitted structures. It is this combination that brought a meditative and repetitive character to his work, with each piece becoming a kind of reflection on the cyclical nature of time.

The new drawings created at Mikulov Chateau were inspired not only by the history and aesthetics of the place, but also by the mutual interaction and atmosphere among the participants in the symposium. This creative environment provided Svätopluk with an opportunity of enriching his series with new dimensions – both personal and social. A good example of this is the pair of drawings called *So Strong, So Strong I, So Strong, So Strong II*, which are the only ones to depict specific people.

The artist included these portraits of the Dostálková sisters in the series as a certain form of homage to these artists, curators and, not least, friends. The drawings from the series *Terra – Poetic Pieces* feature elements of skilful work with material, a large dose of patience, and a search for a balance between concrete and abstract forms.

The cycle places an emphasis on craftsmanship and physical contact with the material, and this brings a unique sensory dimension and symbolism to the artist's work. The handwritten text that forms part of these pieces adds another layer of meaning – words become part of the texture, intertwining naturally with visual elements. Precision and attention to detail are confronted in the artist's work with a meditative quality that induces a fluid dialogue between the artist, his work and the viewer.

Svätopluk's pieces reflect current artistic trends, with an interest in materiality and a return to handicraft techniques being intertwined with new experimental approaches. In this way, the series *Terra – Poetic Pieces* becomes not merely an expression of the artist's creative approach, but also a broader meditation on the meaning of art in the present day – on its ability to slow down the pace, to make us think, and to connect the past with the present in new contexts.

Na letošním sympoziu Svätopluk Mikyta predstavil cyklus kreseb nazvaný *Terra – Poetic Pieces*, jehož základy položil už během pandémie v roce 2021. Během třetího lockdownu, který výrazně změnil nejen běžný život, ale i samotné vnímání času a prostoru, Svätopluk našel příležitost zpomalit a soustředit se na osobní a introspektivní tvorbu.

V prostředí, kdy se svět zastavil, autor využil čas k rozvinutí děl, která propojují nejen tradiční kresbu, ale také proces různého psaní a pletené struktury. Právě tato kombinace přinesla do jeho práce meditativní a repetitivní charakter, kdy se každé dílo stává jakousi reflexí cyklické podstaty času.

Nové kresby vytvořené přímo v prostorách mikulovského zámku se inspirovaly nejen historií a estetikou místa, ale i vzájemnou interakcí a atmosférou mezi účastníky sympozia. Toto tvůrčí prostředí poskytlo Svätoplukovi možnost obohatit svou sérii o nové rozměry – osobní i společenské. Příkladem může být dvojice kreseb s názvem *So Strong, So Strong I, So Strong, So Strong II*, které jako jediné zobrazují konkrétní osoby. Portréty sester Dostálkových autor do série zařadil jako určitou formu pocty těmto umělkyním, kurátorkám a neposlední řadě také přítelkyním. Kresby z *Terra – Poetic Pieces* nesou prvky zručné práce s materiálem, trpělivosti a hledání rovnováhy mezi konkrétními a abstraktními formami.

Cyklus zdůrazňuje řemeslné zpracování a fyzický kontakt s materiálem, což přináší unikátní smyslový rozměr a symboliku do umělcova díla. Ruční psaní, které je součástí těchto děl, přidává další vrstvu významu – slova se stávají součástí textury, přirozeně se prolínají s vizuálními prvky. Přesnost a cit pro detail se v autorově práci setkávají s meditativní kvalitou, která navozuje plynulý dialog mezi umělcem, jeho dílem a divákem.

Svätoplukova díla reflektují současné umělecké trendy, kde se prolíná zájem o materialitu a návrat k rukodělné technice s novými, experimentálními přístupy. *Série Terra – Poetic Pieces* se tak stává nejen vyjádřením autorova tvůrčího přístupu, ale i širší meditací o smyslu umění v současné době – o jeho schopnosti zpomalit tempo, přimět k zamyšlení a propojovat minulost s přítomností v nových kontextech.

Jura Piršč, the youngest participant in this year's Mikulov Symposium and a student at the Academy of Fine Arts in Prague (AVU), is a prominent representative of the youngest generation of artists. Piršč primarily uses video and objects in his work, thereby connecting the dynamics of the moving image with the physical presence of sculptural work.

The theme of identity, which was the focal point of the symposium, presented him with an opportunity of re-examining his relationship with his hometown of Mikulov. He did not explore this relationship from a merely nostalgic or traditional perspective, however, but through a new role – the role of an artist and observer who looks at the town through the eyes of a visitor, a night walker and a silent observer.

Piršč's work during the symposium took in two sculptures, *Watchman (On Duty)* and *Extinguisher*, which express the specific atmosphere of Mikulov at night. In its silence and apparent calm, the night town becomes a place that seems to exist outside of time, and an encounter with characters such as a night watchman or a policeman is unexpectedly believable against this backdrop.

Piršč was not afraid to add an interesting touch to the classic medium of sculpture in his work with the use of concrete, which gives his work a raw and industrial

impression. He originally used plaster models of figures as a master for producing porcelain moulds for the resulting concrete sculptures. This material not only references strength and permanence, but also blends in with the architecture of the town that has surrounded him since childhood. He complements these sculptures with spatial installations and drawings that augment the concept of dimensions and shapes and engage in a dialogue with the architectural features of the chateau staircase.

Another aspect of Piršč's work is his feeling for context and his ability to respond to the creative environment that inspires him. His sculptures not only communicate with the atmosphere of the town, but also find a symbolically connection with works by participants in previous years of the symposium, which Piršč, as a local resident, has known since childhood. This layering of past and present lends his works another dimension and gives them a depth that goes beyond their surface impression.

Jura Piršč, nejmladší účastník letošního mikulovského symposia a student Akademie výtvarných umění v Praze, je výrazným zástupcem nejmladší generace umělců. Ve své tvorbě Piršč nejčastěji využívá video a objekt, čímž propojuje dynamiku pohyblivého obrazu s fyzickou přítomností sochařské práce.

Téma identity, které bylo ústředním bodem symposia, pro něj představovalo příležitost, jak znovu prozkoumat svůj vztah k rodnému městu Mikulovu. Tento vztah ale nezkoumal pouze z nostalgického či tradičního pohledu, nýbrž prostřednictvím nové role – role umělce a pozorovatele, který se na město dívá očima návštěvníka, nočního chodce a tichého pozorovatele.

Pirščova tvorba během symposia zahrnovala dvě sochy, *Strážník (Ve službě)* a *Zhasínač*, které vyjadřují specifickou atmosféru nočního Mikulova. Noční město se ve své tichosti a zdánlivém klidu stává místem, které jako by existovalo mimo čas, a v tomto prostředí je setkání s postavami jako noční hlídač či strážník nečekaně uvěřitelné.

Piršč se v rámci své práce nebál klasické médium sochy ozvláštnit použitím betonu, což dodává jeho tvorbě syrový a industriální nádech. Původně sádrové modely postav použil jako předlohu pro vytvoření porcelánových forem pro výsledné betonové skulptury. Tento

materiál nejenže odkazuje na pevnost a trvalost, ale také se prolíná s architekturou města, která ho od dětství obklopovala. Tyto sochy doplňuje prostorovou instalací a kresbami, které rozvíjejí koncept dimenzí a tvarů a vstupují do dialogu s architektonickými prvky zámeckého schodiště.

Dalším aspektem Pirščovy práce je jeho cit pro kontext a schopnost reagovat na tvůrčí prostředí, které ho inspiruje. Sochy nejen komunikují s atmosférou města, ale také se symbolicky propojují s díly účastníků z předešlých ročníků, které Piršč jako místní obyvatel znal od dětství. Toto vrstvení minulosti a současnosti propůjčuje jeho pracím další rozměr a dává jim hloubku, která přesahuje povrchový dojem.

Michaela Vrbková's ephemeral objects represent a specific form connecting fine arts, craftwork and an environmental approach to creative work. The project began in Mikulov as a site-specific installation for which the artist used construction cord to create a spatial drawing. After the exhibition ended, this material, originally perceived as disposable, was transformed into a new creative medium – several kilometres of cord became the basic material for crocheted anthropomorphic objects.

By reinterpreting crocheting, traditionally perceived as a craft associated with women's work, the artist shifts this technique into a contemporary context, thereby questioning established ideas about art and craft. Vrbková also experiments with various ways of incorporating these masks into other formats, such as drawings and blind embossing, which augments their expressive potential and connects them with other media.

Michaela expands the motif of the mask onto a variety of material and symbolic levels. The bread faces she places in display cases connect contemporary artistic interpretation with the ancient legend of the baker from the town of Eeklo. This story, captured in a painting in the Dietrichstein family collection exhibited at Mikulov Chateau, serves as a reminder of human transience and our superficial

relationship with beauty. The legend of the baker who changed people's faces is a critique of the human desire for eternal rejuvenation and beautifully illustrates the transience of physical beauty as compared to inner value.

Vrbková makes use of this theme as a starting point in developing the idea of masks as means of self-reflection and self-stylisation. Her work explores how masks can represent defence mechanisms as well as forms of exploration of the self. These works cross over in this way from aesthetic and haptic experiments to philosophical questions about authenticity and social expectations. Her bread faces, which literally "levitate" in the gallery space, give an impression of timelessness and confront viewers with the question of their own identity and the fear of revealing their true face.

The artist's installations are more than mere artistic objects; they offer a space for dialogue in which viewers can reflect on their own experiences and attitudes towards the topics of beauty, fear and cultural norms. In this way, the work becomes both a visual and a deeply personal challenge for us to reevaluate what we consider beautiful and what masks we put on not just in society but also in respect of ourselves.

Efemérní objekty Michaely Vrbkové představují specifickou formu propojující volné umění, řemeslo a environmentální přístup k tvorbě. Projekt započal v Mikulově jako site-specific instalace, kde autorka využila stavební šňůru k vytvoření prostorové kresby. Po ukončení výstavy se tento materiál, původně vnímaný jako jednorázový, přetvořil v nový tvůrčí prostředek – několik kilometrů šňůry se stalo základním materiálem pro háčkové antropomorfní objekty.

Reinterpretaci háčkování, tradičně vnímaného jako řemeslo spojované s ženskou prací, autorka posouvá tuto techniku do současného kontextu, čímž zpochybňuje zavedené představy o umění a řemesle. Vrbková rovněž experimentuje s různými způsoby, jak tyto masky začlenit do dalších formátů, jako jsou kresby nebo slepotisky, což posiluje jejich expresivní potenciál a propojuje je s jinými médii.

Michaela rozšiřuje motiv masky do různých materiálových a symbolických rovin. Chlebové obličejky, které umísťuje do vitrín, propojují současnou uměleckou interpretaci s dávnou legendou o pekaři z městečka Eeklo. Tento příběh, zachycený na obraze ze sbírek rodu Dietrichsteinů vystaveném na mikulovském zámku, slouží jako memento lidské pomíjivosti a povrchního vztahu

ke kráse. Legenda o pekaři, který lidem měnil obličejky, je kritikou lidské touhy po věčném omlazení a krásně ilustruje pomíjivost fyzické krásy ve srovnání s vnitřní hodnotou.

Vrbková tuto tematiku využívá jako výchozí bod k rozvíjení myšlenky o maskách jako o prostředcích sebereflexe a sebestylizace. Její práce zkoumá, jak masky mohou představovat obranné mechanismy i formy zkoumání vlastního já. Díla tak přecházejí od estetických a haptických experimentů k filozofickému tázání o autenticitě a společenských očekáváních. Chlebové obličejky, které doslova „levitují“ v galerijním prostoru, působí dojmem nadčasovosti a konfrontují diváka s otázkou vlastní identity a strachu z odhalení pravé tváře.

Autorčiny instalace jsou více než jen uměleckými objekty; nabízejí prostor pro dialog, ve kterém divák může reflektovat vlastní zkušenosti a postoje k tématům krásy, strachu a kulturních norem. Tak se dílo stává nejen vizuální, ale i hluboce osobní výzvou k přehodnocení toho, co považujeme za krásné a jaké masky si nasazujeme nejen ve společnosti, ale i před sebou samými.

Jan Vytiska's canvases are striking at first glance with dark and provocative aesthetics that may seem disturbing, sometimes even frightening. Vytiska's paintings are much more than just an initial visual shock, however. On closer inspection, the viewer begins to delve into the layers of his symbolism, discovering hidden details and visual references that reveal his interest in timeless questions of existence and the transience of life.

Recurring motifs in his work include symbols with classical artistic meanings, such as the goat – often represented as a source of strength and vitality, but also unrest and dark forces. The vegetation that Vytiska places on his canvases is another important element. Grass and proliferating flora symbolise renewal and the endless cycle of life, even when juxtaposed with images of decay and death such as putrefying bodies or rotting fruit. This combination of living nature and decadence evokes the vanitas motif which emphasises the transience of human endeavour and the inevitability of death, from which, however, new life emerges.

Interestingly, Vytiska links his painting with modern and popular references. His paintings contain references to scenes from film and music, mystical elements and rich folklore, which is characteristic

of his way of mixing classical and contemporary visual narratives. The elements he uses on his canvases may include faces that seem familiar to the viewer, as the artist draws inspiration from the cultural subconscious and social archetypes that are deeply rooted in all of us. In this way, Vytiska creates an experience that is not only aesthetically intense, but also intellectually stimulating, and that poses new questions and interpretations with each fresh look.

Jan Vytiska created a total of four paintings during his stay at the chateau that reflect his distinctive artistic style and inspiration. The first two paintings, *The Horned Viper* and *The Ritual of Bitter Grapes*, are large canvases that correspond to his traditional motifs and forms, and therefore represent classic examples of his work.

Another significant work is the diptych *Horizontal Maiden* and *Vertical Maiden* which was inspired by Moravian folklore. These canvases can be understood as the artist's tribute to the town of Mikulov which has become a significant source of inspiration for him. The paintings reflect a connection with local traditions and the way in which he interprets cultural elements through his artwork.

Plátna Jana Vytisky na první pohled zaujmou svou temnou a provokativní estetikou, která může působit znepokojivě, někdy až děsivě. Vytiskovy obrazy však v sobě nesou mnohem více než jen prvotní vizuální šok. Při bližším pohledu se divák začíná nořit do vrstev jeho symboliky, objevuje skryté detaily a vizuální odkazy, které odhalují jeho zájem o nadčasové otázky existence a proměnlivosti života.

Opakující se motivy v jeho tvorbě zahrnují symboly s klasickým uměleckým významem, jako je kozel – často představovaný jako zdroj síly, vitality, ale i neklidu a temných sil. Vegetace, kterou Vytiska umísťuje na svá plátna, je dalším důležitým prvkem. Tráva a bující flóra symbolizují obnovu a nekonečný cyklus života, a to i v kontrastu s obrazy rozkladu a smrti, jako jsou tlející těla či hnijící ovoce. Tato kombinace živé přírody a dekadence evokuje motiv vanitas, který zdůrazňuje pomíjivost lidského snažení a nevyhnutelnost smrti, z níž ovšem vzniká nový život.

Zajímavostí je, že Vytiska propojuje své malířské dílo s moderními a populárními referencemi. Jeho obrazy obsahují odkazy na filmové a hudební scény, mystické prvky a bohatý folklór, což je výmluvné pro jeho způsob míchání klasických a současných vizuálních narativů. Prvky, které na plátnech používá, mohou zahrnovat obličej, které divákovi připadají

povědomé, protože autor čerpá inspiraci z kulturního podvědomí a společenských archetypů, které máme všichni hluboce zakořeněné. Tímto způsobem Vytiska vytváří zážitek, který je nejen esteticky intenzivní, ale také intelektuálně stimulující, přinášející nové otázky a interpretace každým novým pohledem.

Jan Vytiska vytvořil během svého pobytu na zámku celkem čtyři obrazy, které reflektují jeho osobitý umělecký styl a inspiraci. První dva obrazy, *Zmije růžkatá* a *Rituál trpkých hroznů*, jsou velkoformátová plátna, která odpovídají jeho tradičním motivům a formám a tím představují klasické příklady jeho tvorby.

Dalším významným dílem je diptych *Horizontální cérka* a *Vertikální cérka*, který byl inspirován moravským folklórem. Tato plátna lze chápat jako autorovu poctu městu Mikulov, které se pro něj stalo významným zdrojem inspirace. V obrazech se odráží propojení s místními tradicemi a zároveň také způsob, jakým interpretuje kulturní prvky skrze své umělecké dílo.

Čtyři týdny intenzivní práce, inspirace a setkávání se promítly nejen do děl prezentovaných na závěrečné výstavě, ale také do osobitých zkušeností každého zúčastněného. Skrze umělecká díla lze nahlédnout, jak umělci symposium subjektivně vnímali, jak na ně působilo prostředí Mikulova i samotný proces tvorby.

V této části publikace jsou představeny rozhovory s osobnostmi, které, ač nejsou hlavními tvářemi symposia, svou přítomností a činností významně ovlivnily jeho charakter. Tento přístup otevírá širší pohled na atmosféru, která panovala v zámeckých ateliérech během čtyř tvůrčích týdnů. Rozhovory s diváky, účastnicemi workshopů, kunsthistorikem a kurátorem, mladou scenáristkou, která připravovala obsah pro sociální síť, nebo spisovatelkou důvěrně znalou místního prostředí odhalují další vrstvy příběhu, který symposium představuje.

Tato rozmanitost perspektiv dokládá, že příběh symposia lze vnímat mnoha způsoby. Spojením uměleckých výstupů a výpovědí dalších protagonistů vzniká komplexní obraz, který zdůrazňuje význam dialogu mezi uměním, publikem a jedinečným místem, kde se symposium odehrávalo.

Thomas Beachdel
Pavla Horáková
Jana Koudelová
Zita Maršíková

Lenore Jurkyová

Rozhovory

185

Thomas Beachdel
Historik umění a kurátor
New York

Thomasi, jako historik umění a kurátor žijící a pracující v New Yorku máš k Mikulovu vztah pravděpodobně především prostřednictvím své manželky, umělkyně Marie Tomanové. Co si myslíš o jedinečném formátu a tradici Mikulovského výtvarného sympozia? Čím se odlišuje od jiných uměleckých rezidencí, které znáš?

Podle mého názoru je Mikulovské výtvarné symposium pro Mikulov velmi speciální. Možná je to dokonce to nejcenější, co v Mikulově je. Kultura je velmi důležitá. Sblíží lidi, zapaluje myšlenky a posouvá lidi kupředu. Něco jim přináší. Život se stává něčím víc než jen počasím, prací, nebo dokonce rodinou. Jsou věci, které nechávají místo v rámci kulturnosti vyniknout. Místa jako Jihlava nebo Karlovy Vary mají například filmové festivaly; tyto festivaly ale jako by nebyly součástí skutečné struktury těchto měst – na rozdíl od mikulovské “dílny”. Festival přijde. Festival odejde. A město čeká na další, který přijde zase za rok. V jistém smyslu se tato města jeví jako města festivalová. Možná se totéž dá říct o Cannes; jasná světla se tam objevují jednou za rok. Ale Mikulov... tato rezidence existuje už více než 30 let a za tuto dobu se zde vytvořil jakýsi kondenzátor kultury různých

druhů; jsou města, která tento druh energie přitahují, jako například Santa Fe v Novém Mexiku, San Miguel De Allende v Mexiku, Skowhegan v Maineu – místa, kde se zakořenila a vzkvétá živá kulturní DNA, kam umělci přicházejí, kam jezdí pobýt; místa, kde se rodí umění. Mikulov je jedním z takových míst, ale na rozdíl od těch, která existují převážně jen pro umělce, patří mikulovská “dílna” občanům Mikulova – a v konečném důsledku je to celé o Mikulově. V rámci mikulovské “dílny” fotografoval v polovině devadesátých let zdejší obyvatel Jindřich Štreit; o více než pětadvacet let později, v roce 2021, pro svou rezidenci v mikulovské “dílně” fotografovala v Mikulově svou vlastní rodinu a svůj vlastní domov Marie Tomanová. V roce 2024 se v Mikulově pro “dílnu” vyfotografovala Libuše Jarcovjaková; umělci se stávají součástí Mikulova a Mikulov se stává součástí umělců.

Jak hodnotíš současné strategie sympozia zaměřené na navázání dialogu s místní komunitou a publikem?

Jako člověk, který byl v Mikulově jen dvakrát po celou dobu trvání sympozia (2021 a 2024), mohu jen těžko posoudit účinnost strategií k navazování dialogu. Mohu však říct, že se zdá být zcela jasné, že za dlouhou dobu trvání – historii – mikulovské “dílny” se tato stala součástí Mikulova a jeho občanů stejně jako zámek a okolní vinice. Fyzické stopy jsou zanechány po celém městě ve formě soch. Jsou tu ale i stopy emocionální,

kteří nejsou tak dobře vidět. Marie Tomanová například vzpomínala, jak se jako mladá dívka žijící v Mikulově na “dílnu” těšila každé léto, kdy do města přijížděli noví umělci z jiných míst; těšila se, že pobudou s lidmi ve městě – že zde budou jíst, pít... a poskytovat pohled na život a duši umělce. Marii Tomanové a jejím kamarádkám – Michaelae a Marky – to přinášelo velkou inspiraci; letní “dílna” v Mikulově možná svým způsobem byla pro každou z nich darem, který je dovedl k tomu, že se samy začaly věnovat umění. A právě v tom je dopad mikulovské “dílny”, v tom je její kouzlo.

Jak se podle tebe liší přístup k zapojení návštěvníků a veřejnosti ve středoevropském kontextu ve srovnání s podobnými projekty v New Yorku?

V New Yorku o podobných projektech ve skutečnosti nevím. Čímž nechci říct, že tam žádné rezidence nejsou – například Residency Unlimited je poměrně známá. A jsou i další. Ale zdá se, že rezidence v New Yorku slouží především umělcům a zdají se být izolovanější. Jinými slovy – vypadá to, že se zde umělci spíše zapojují s jinými umělci – a na to jsou zaměřeni. Myslím, že v mikulovské “dílně” se umělci také zapojují s jinými umělci, ale to zapojení je otevřenější a více propojené s komunitou. O tom svědčí otevřené ateliéry a neustálý proud akcí, které jsou s “dílnou” pevně propojeny – což je navíc k prosté přítomnosti umělců v Mikulově.

Jaké jsou tvoje dojmy z letošního sympozia? Jaké aspekty programu nebo výstavy tě nejvíce zaujaly?

V roce 2024 mi “dílna” připadala mladší a živější než ta v roce 2021, kterou jsem také zažil. Tento ročník měl velmi příjemnou energii. Výběr umělců spolu velmi dobře spolupracoval a zdálo se, že mezi nimi vzniklo příjemné pouto vytvořené okolnostmi “dílny”.

Jaký by podle tebe mohl být další krok nebo směr sympozia, aby si udrželo svou pověst a přilákalo ještě širší publikum?

To je výborná otázka. Myslím, že si ji pokládá každý, kdo se v České republice zabývá uměním. Můj názor se možná nebude líbit, ale je účinný a dynamický. Jednoduchou odpovědí je pozvat a zapojit více lidí, kurátorů i umělců, i z jiných míst – i z těch mimo oblast střední Evropy. Uvědomuji si, že je vždy jeden zahraniční umělec – to by se ale dalo trochu rozšířit. Například v roce 2016 jsme s Marií Tomanovou ve spolupráci s Českým centrem v New Yorku začali tvořit New Bohemia – víceletý program, v rámci kterého dochází k výměně rezidencí umělců a sérii výstav a který kladl velký důraz na uměleckou výměnu a komunikaci. Klíčem k tomuto programu bylo propojení Česka se zbytkem světa a setkávání českých umělců s umělci z jiných zemí. Vznikla tak dynamická zkušenost, která kolem Českého centra v New Yorku

vyvolala takový kulturní rozmach, že bylo zařazeno do článku New York Times o nových výstavních místech umění.

Mikulovská "dílna" je silnou záležitostí pro Mikulov; může se ale stát silnou věcí i pro zbytek světa.

Pavla Horáková
spisovatelka
Mikulov – Praha

Pavlo, trávíš svůj čas jak v Praze, tak v Mikulově. V průběhu léta jsem poznala mnoho dalších lidí z kulturní sféry, kromě umělců ze symposia, kteří to mají podobně. Čím podle tebe toto místo umělce přitahuje?

Není to tak, že bych si Mikulov vybrala jako svůj druhý domov cíleně. Zamilovala jsem se do zdejšího mládence a dostala k němu Mikulov jako prémii. Mikulov je svůdný vizuálně, takže není divu, že přitahuje lidi vnímavé ke kráse. Je to pohádkové historické město s vinařskou kulturou, zasazené v dojemné přírodní scénérii. Po staletí se tu potkávali Češi s Rakušany, Němci a Židy, své stopy tu nechaly šlechtické rody a řeholní řády, střetávaly se tu duchovní proudy katolické, židovské, novokřtěnecké. Věřím, že to všechno tu je stále přítomno ve zdech, takže fakt, že dnešní Mikulov vtahuje a propojuje jisté typy lidí zblízka i zdaleka, není vlastně nic nového. Nabízí celoroční kulturní program, v němž si najdou to své i ti nejnáročnější. Žije tu komunita lidí, kteří si výjimečnost města uvědomují a chápou ji jako závazek. Záleží jim na tom, aby se tu dobře cítili oni sami i uměnilovní hosté. Vybudovali tu jakousi kulturní „paralelní polis“, která nemusí být viditelná běžnému víkendovému nebo „burčákovému“ turistovi, ale o to štědrěji

zahrnuje pohostinností návštěvy, které se rozhodne přizvat mezi sebe. Mám to štěstí, že jsem tím sitem prošla.

Jak vnímáš mikulovské symposium a jak bys popsala letošní ročník?

"Dílnu" považuji za zcela jedinečný počin, dnes už s úctyhodnou tradicí, na který může být Mikulov pyšný. Přiznám se, že dokud jsem v Mikulově nezdolala, o existenci symposia jsem nevěděla. Ale čím víc ho poznávám a dozvídám se o jeho minulých ročnících, tím víc jsem nadšená, že se tuto osvícenou myšlenku daří dál udržovat a rozvíjet. Kolik uměleckých setkání, kolik pracovních kontaktů, lidských vazeb a tvůrčích vnuknutí za tři dekády symposium přineslo, nedokáže nikdo vyčíslit. Co se vyčíslit dá, je hodnota umělecké sbírky v majetku města a ta utěšeně narůstá. Není pochyb, že krása kultivuje, stejně jako společnost tvůrčích duchů. To, že tu každé léto pobývají a tvoří významní a inspirativní umělci, po nichž zůstávají díla ve veřejném prostoru města, je podle mě naprosto fantastické a každá komunita to může Mikulovu závidět.

Vzniklo tento rok dílo, které tě mimořádně oslovilo?

Výtvarné umění není moje odbornost, vnímám ho zcela intuitivně. Ale když se několik týdnů pohybuji mezi tvůrci, kteří mě nechají nahlížet do svých „kuchyní“, dokážu víc ocenit i díla, která bych jinak nedovedla rozklíčovat. To mě právě na

symposiu baví. Slyšet přímo z úst umělců, jaká myšlenka jejich výtvarné vyjádření motivovala, je pro mě velmi přínosné. Takhle mě třeba zaujal příběh za maskami Míši Vrbkové, motivace za workshopem hvízdání pro ženy Eji Devečkové nebo prožitky za mikulovskými fotografiemi Libuše Jarcovjácové. Bylo poučné sledovat vznik plastik Jury Piršče a vidět precizní výsledek. Mám slabost pro rozměrná barevná plátna, a tak mám možná nejsilnější vztah ke krojované kostře od Jana Vytisky, mimo jiné proto, že stejný „turecký“ šátek, který zdobí lebku na obraze, nosily generace mých moravských předkyň.

Napadnou tě konkrétní zážitky nebo setkání během symposia, která ovlivnila tvoje psaní nebo vnímání současného umění?

Na moje psaní působí Mikulov a jeho celkový duch jako takový a symposium vnímám jako jeho přirozenou součást, jako téměř přírodní úkaz, který nevyhnutelně přichází s létem podobně jako dozrávání ovoce nebo teplé noci. Zatím se mi nepromítlo do umělecké tvorby, ale věnovala jsem se mu z různých úhlů nejvíce ve třech publicistických textech. Na moje vnímání současného umění zcela zásadně působí právě setkávání s umělci a umělkyněmi, návštěvy jejich zámeckých ateliérů a hovory u skleničky, nebo jen obyčejné potkávání se v samoobsluze. Tím, že poslouchám historiky z minulých ročníků a poznávám díla, která z nich vzešla, si doplňuju mezery

ve znalostech naší výtvarné scény. Nevím, jak jinak bych tyto informace získala tak nenásilnou a příjemnou cestou.

Letošní rok se sympozium pokusilo více otevřít směrem ke komunitě diváků a občanů Mikulova. Zaznamenala jsi nějakou změnu? Jaké máš zkušenosti s interakcí mezi umělci a diváky?

Měla jsem velkou radost ze stánku *Umělecké kuchyně* na Festivalu národů Podyjí. Umělci a umělkyně ukázali, že se neizolují – doslova i obrazně – na zámku, ale chtějí a dovedou se bavit spolu s městem na akci, která oslavuje rozmanitost a různorodost. Letošní ročník byl teprve moje třetí sympozium a ani jedno jsem v Mikulově neprožila celé, tak nemůžu příliš hodnotit a srovnávat. Ale právě příležitosti jako workshopy, dny otevřených dveří, komentované prohlídky nebo účast na komunitních akcích podle mě dobře propojují tvůrce a publikum. Samozřejmě ledy se nejlépe prolamují v hospodě.

Jana Koudelová
Účastnice workshopu *Hvizd sirén*
Mikulov

Paní Jano, dá se říci, že jste se letos, díky své účasti na projektu *Hvizd sirén*, také stala součástí mikulovského výtvarného sympozia. Jak jste sympozium jako obyvatelka Mikulova vnímala doposud?

Sympozium jsem vnímala, ale určitě jsem neregistrovala všechno. Ve svém volném čase se spíše než v centru pohybuji mimo město, v polích. Loni se ale u nás na sídlišti objevil jeden betonový výtvar (plastika Jakuba Lipavského z roku 2022, pozn. aut.), který jsem dlouho nemohla skousnout. Mám ráda kreativní věci, sama bych řekla, že jsem docela kreativní. Ten výtvar jsem několikrát obcházela a snažila se pochopit, co tím autor chtěl říct. Po čase jsem si v hlavě udělala představu, že by to mohla být loď. Pořád mě láká tam zasadit břechťan, aby ty tyčky zarostly a dodalo to celé věci smysl.

Myslíte, že teď smysl nedává?
Myslíte, že by bylo lepší, kdyby se o podobných uměleckých dílech začal nějaký dialog?

Mohli bychom být informováni o tom, co to má představovat, proč to umělec vytvořil a proč to je právě na tom místě. Debata kolem toho výtvaru trvala dlouho, ale ve výsledku jsme se moc nedozvěděli, ani

já jsem se nedopátrala, co by to mělo být. Dokonce jsem si dohledala toho umělce, protože jsem se s ním chvíli bavila. Byla bych ale ráda, kdyby podobná díla měla nejen estetickou, ale i praktickou funkci – například odpočinkovou zónu nebo prolézačky pro děti. Nemuselo by to tam jen stát bez využití.

Co vás tedy vedlo k tomu, že jste zareagovala na výzvu zúčastnit se workshopu Eji Devečkové?

Protože to bylo něco jiného, nového. Nehvízdala jsem od dětství. Když člověk přišel do puberty, už to nebylo považováno za vhodné. Vždycky se říkalo „hvízdáš a jsi jako pasáček“. Tak jsem toho nechala, a pak jsem vlastně padesát let nehvízdala. A dá se říci, že také pro zábavu. Bylo to zkrátka něco, co jsem chtěla zkusit.

A hvízdáte pořád?

Teď už ano. Od té doby to zkusím, když jdu ven, abych nezapomněla, jak na to.

Co vás motivovalo zapojit se po absolvování workshopu také do natáčení videa, které se stalo výstupem umělkyně?

Byla to skvělá parta, s takovou energií volnosti a svobody, to se mi opravdu líbilo. Bylo to takové malé povstání proti tomu zažitému, že člověk „nesmí“. Líbilo se mi, že tam byli lidé všech věkových kategorií od nejmladších až po starší a všichni jsme si to užili, takže to bylo fajn.

Změnila nějak tato vaše osobní zkušenost pohled na sympozium nebo na současné umění?

Poznala jsem nové lidi, umělce, kteří jsou prostě v pohodě. Jsou pozitivně naladěni a mají chuť ukázat, co umí. Pro mě je to dobré. Člověk nemusí mít na všechno stejný názor, ale obdivuji každého, kdo něco dělá. Kdo má chuť do něčeho se pustit. Myslím si, že v dnešní době je problém lidí odtrhnout od televize a počítače. Ta komunita lidí, kteří se setkávají a povídají si, má dnes významnou hodnotu. Každá možnost, jak lidi zvednout a dostat do kolektivu, do té tvořivé energie, za to stojí.

Zita Maršíková
Spolupracovnice sympozia
Mikulov – Brno

Zito, v průběhu sympozia jsme spolu strávili opravdu mnoho času. Každý den jsi prostřednictvím videí na sociálních sítích sympozia dokumentovala náš život na zámku. Jak bys pár slovy popsala tento ročník?

Rozmanitý! Sice nemám zkušenosti z minulých ročníků, ale na tom letošním se mi jednoznačně líbilo, jak pestrá škála umění jsem viděla vznikat. Myslím, že se to odrazilo i v mých mikroreportážích – každá je trochu jiná, ale všechny spojuje tvůrčí atmosféra.

Jaký je tvůj vztah k Mikulovu?

V Mikulově napůl bydlím. Líbí se mi, že občas vyjdu ven a potkám dvacet vedle sebe zaparkovaných kabrioletů, Ferrari nebo veteránů. Je to zajímavá pozice, bydlet ve městě, kam si většinou lidé jen přijíždějí dát sraz.

Znala jsi symposium ještě předtím, než jsi byla oslovena pro spolupráci? Jestli ano, jak jsi symposium vnímala?

Symposium jsem znala hlavně z vyprávění. A teď jsem to já, kdo o něm vypráví!

Jaký je tvůj vztah k současnému umění?

To je těžké, sice jsem maturovala z výtvarky a nastoupila na JAMU, ale současné umění je mi vlastně hodně vzdálené. Film a divadlo se snažím sledovat, ale výtvarné umění už do mojí kompetence nespadá.

Proměnil se nějak?

Asi jsem za ten měsíc skutečně získala vhled do současné tvorby, nakoukla do příprav vernisáže a toho si moc vážím. Jestli tomu rozumím víc než předtím, to asi ne, ale dál pozoruju, na čem zrovna pracují letošní účastníci, takže to určitě posun je.

Který umělecký projekt tě oslovil? Který tě překvapil?

Mezi nejzásadnější projekty bych zařadila ty, které původně nebyly v plánu, třeba Mišiny chlebové masky, které nás provázejí celou spojovací chodbou a jsou výrazným prvkem celé výstavy. A taky Jurovu site-specific instalaci u schodů, kdy se do poslední chvíle nevědělo, na co má v ateliéru tolik plastových rour.

Vybavíš si konkrétní situaci, která podle tebe nejlépe popisuje atmosféru našeho pobytu na zámku?

Asi to není úplně jedna situace, spíš mnoho malých: jdu na zámek a potkávám

Honzu Vytisku, jak jde s ručníkem kolem ramen z koupaliště, Marcela datluje něco do počítače, setkávání psů všech účastníků... Ale kdybych měla vybrat jen jednu, bylo by to asi kolektivní žehlení závěsů na Libušiny fotky. To mi otevřelo oči – že před vernisáží se musí výstava vyžehlit.

Four weeks of intense work, inspiration and encounters were reflected not only in the works presented at the final exhibition, but also in the unique experiences of each participant. The works of art produced give us a look into how the artists perceived the symposium on a subjective basis and the effect that Mikulov and the creative process itself exerted on them.

This part of the publication presents interviews with people whose presence and activities had a significant influence on the character of the symposium, although they are not themselves artists. This approach opens up a wider perspective on the atmosphere that prevailed in the chateau studios during the four creative weeks. Interviews with visitors, workshop participants, an art historian and curator, a young screenwriter who prepared content for social networks, and a writer intimately familiar with the local environment reveal additional layers of the story presented by the symposium.

This diversity of perspectives demonstrates that the story of the symposium can be seen in many ways. The combination of artistic output and the testimony of other protagonists leads to the emergence of a complex picture that emphasises the importance of dialogue between art, the audience and the unique place in which the symposium was held.

Lenore Jurkyová

Interviews

Thomas Beachdel
Pavla Horáková
Jana Koudelová
Zita Maršíková

195

Thomas Beachdel
Art Historian and Curator
New York

Thomas, as an art historian and curator living and working in New York, your connection to Mikulov is probably primarily through your wife, the artist Marie Tomanová. What is your perspective on the unique format and tradition of the Mikulov Art Symposium? What aspects distinguish it from other art residencies you have encountered?

In my opinion, the Mikulov Art Symposium is a very special thing about Mikulov. It may even be the most precious thing about Mikulov. Culture is so important. It brings people together and it ignites ideas, it moves people forward. It gives them something. Life becomes about more than the weather, or a job, or even family. There are things that make a place stand out within the realm of culture. Places like Jihlava and Karlovy Vary have film festivals, for example, but these festivals don't seem to be part of the actual fabric of those cities, unlike the Mikulov "dílna". The festival comes. The festival goes. The town waits for the next one, next year. In a sense, they seem like festival towns. Maybe the same can be said for Cannes; the bright lights come once a year. But Mikulov... it has had this residency for over 30 years, and it has

created a condenser of culture of sorts – there are towns that attract this kind of energy – Santa Fe, New Mexico, San Miguel De Allende, Mexico, Skowhegan, Maine – places where a lively cultural DNA has taken root and thrives, a place where artists come, a place where artists go to be, a place where art gets born. Mikulov is one of those places, but unlike those places that exist mostly just for artists, the Mikulov "dílna" belongs to the people of Mikulov, and ultimately it is about Mikulov. Jindřich Štreit photographed the people of Mikulov in the mid-1990s as part of the Mikulov "dílna", and over twenty-five years later, Marie Tomanová photographed her own family, her own home, in Mikulov for her 2021 residency at the Mikulov "dílna". In 2024, Libuše Jarcovjáčková photographed herself in Mikulov for the "dílna"; the artists become part of Mikulov and Mikulov becomes part of the artists.

How do you assess the current strategies of the symposium aimed at establishing a dialogue with the local community and audiences?

As someone who has only really been in Mikulov for the complete duration of two "dílna" symposiums (2021 and 2024), it is hard for me to assess the effectiveness of the strategies for establishing a dialog. But I can say that it seems very clear that over the long duration – the history – of the Mikulov "dílna", it seems to have become as much a part of Mikulov and

the people of Mikulov as the chateau and the surrounding vineyards. The traces are physically left throughout Mikulov, sculptural traces. But there are emotional traces too that are harder to see. For example, Marie Tomanová has mentioned how as a young person living in Mikulov she would look forward to the "dílna" each summer when these new artists from other places would come to town; that they would be with the people in the town – they would eat, they would drink, and they would provide a perspective of the life and soul of the artist. This was inspiring for Tomanová and her friends – Michaela, Marky – and in a way, perhaps the summer "dílna" in Mikulov was a gift for each of them that would lead to them pursuing art for themselves. This is the impact of the "dílna"; this is its magic.

In your opinion, how does the approach to visitor engagement and public involvement differ in the Central European context compared to similar projects in New York?

I don't really see similar projects in New York. That isn't to say there are no residencies – Residency Unlimited, for example, is a quite well-known one. And there are others. But the residencies in New York seem to really serve the artists primarily, and they seem more insular. In other words, they seem more about artists engaging with other artists – that is the focus. I think that at the Mikulov

"dílna" artists also engage with other artists, but the engagement is also more open and connected to the community. This can be seen in the open studios, and the steady stream of events that are connected to the "dílna", in addition to the simple presence of the artists in Mikulov.

What are your impressions of this year's symposium? What aspects of the programme or exhibition caught your attention the most?

I thought the 2024 "dílna" felt younger and more vibrant than the one in 2021 that I also experienced. 2024 had a very nice energy to it. The selection of artists worked very well together and it felt like there was a nice bond created by the circumstances of the "dílna".

What do you think could be the next step or direction for the symposium to maintain its reputation and attract an even wider audience?

This is a great question and I think it is one that is faced by anyone involved in art in the Czech Republic. And my standpoint may not be popular, but it is effective and dynamic. The simple answer is to invite, include, more people from other places – the curator and the artists – and from outside the area of Central Europe. I realize that there is always one international artist, but that could be extended a bit. For example,

beginning in 2016, Tomanová and I worked with the Czech Center New York to shape New Bohemia, a multi-year program – artist residency exchange and exhibition series – that emphasized artistic exchange and communication. The key to this program was connecting Czech to the rest of the world, bringing Czech artists together with artists from other countries. This created a dynamic experience that created a cultural momentum around the Czech Center New York to the point where it was included in a New York Times feature on new art exhibition venues. The Mikulov “dílna” is a powerful thing for Mikulov, but it could also be a powerful thing for the rest of the world.

Pavla Horáková
Writer
Mikulov – Prague

Pavla, you spend your time in both Prague and Mikulov. Over the course of the summer, I have met many other people from the cultural sphere, in addition to the artists at the symposium, who have a similar kind of life. What do you think attracts artists to this place?

It's not that I chose Mikulov as my second home on purpose. I fell in love with a young man from here and got Mikulov as a bonus. Mikulov is visually seductive, so it's no wonder that it attracts people who respond to beauty. It's a fairy-tale historical town with a wine culture set in stirring natural scenery. For centuries, Czechs have met Austrians, Germans and Jews here, noble families and religious orders have left their mark here, and the Catholic, Jewish and Anabaptist spiritual worlds have collided here. I believe that all of this still lingers in the walls here, so the fact that today's Mikulov attracts and connects certain types of people from near and far is actually nothing new. It offers a year-round programme of cultural events in which even the most demanding of people can find what they're looking for. A community of people lives here who are aware of the town's unique nature and understand it as a commitment. It matters to them that

they themselves and art-loving guests feel good here. They have built a kind of cultural “parallel polis” here which may not be visible to the average weekend or “New Wine” tourist, but which opens its arms wide in hospitality to the visitors it decides to invite among it. I have had the luck to have passed through this screening process.

How do you perceive the Mikulov Symposium and how would you describe it this year?

I consider the “dílna” to be an entirely unique undertaking that today has a distinguished tradition of which Mikulov can be proud. I admit that I didn't know the symposium existed until I settled in Mikulov. But the more I get to know it and learn about its past years, the more excited I become that this enlightened idea is being successfully maintained and developed. No one can quantify how many artistic encounters, how many working contacts, human connections and creative inspirations the symposium has brought over the course of three decades. What can be quantified is the value of the art collection owned by the town, and that is growing in an extremely pleasing way. There is no doubt that beauty cultivates, as does the company of creative spirits. The fact that significant and inspiring artists stay here and produce works of art every summer and leave them here in the town's public spaces is absolutely fantastic in my opinion, and every community can envy Mikulov for that.

Was there any work created this year that particularly appealed to you?

The visual arts are not my area of expertise, I perceive them entirely intuitively. But when I spend a few weeks among artists who let me peek into their “kitchens”, I get a greater appreciation for works that I would not otherwise be able to decipher. That's what I enjoy about the symposium. Hearing directly from the artists' mouths about what idea motivated their artistic expression is extremely valuable to me. For example, I was interested in the story behind Míša Vrbková's masks, the motivation behind Eja Devečková's whistling workshop for women, and the experiences behind Libuše Jarcovjáčková's Mikulov photographs. It was instructive to watch the creation of Jura Piršč's sculptures and to see the precision of the result. I have a weakness for large and colourful canvases, and so I perhaps feel the strongest relationship with the costumed skeleton by Jan Vytiska, partly because the same “Turkish” scarf that adorns the skull in the painting was worn by generations of my Moravian ancestors.

Can you think of any specific experiences or encounters during the symposium that influenced your writing or your perception of contemporary art?

Mikulov and its overall spirit as such have an influence on my writing, and I see the

symposium as a natural part of it, almost like a natural phenomenon that arrives inevitably with the summer like the ripening of fruit or warm nights. It has not yet been reflected in my artistic work, but I have addressed it from various angles in at least three pieces of journalism.

My perception of contemporary art is fundamentally influenced by meetings with artists, visits to their studios at the chateau, conversations over a drink, or just simply bumping into them in the supermarket. I fill in the gaps in my knowledge of the art scene in this country by listening to stories from past years of the symposium and getting to know the works that resulted from them. I don't know how else I would have obtained this information in such an uncontrived and pleasant way.

This year, the symposium has endeavoured to open up more in respect to the community of visitors and the citizens of Mikulov. Have you noticed any changes? What experiences have you had with the interaction between the artists and their audience?

I was extremely delighted with the *Artist's Kitchen* stand at the Nations of the Dyje Basin Festival. The artists have shown that they do not wish to shut themselves away – either literally and figuratively – in the chateau, but want to interact with the town at an event that celebrates diversity and heterogeneity.

This year was just my third symposium and I have not spent the entire time in Mikulov in any of those three years, so I am not particularly well placed to make any overall evaluation or comparison, but in my opinion it is things like workshops, open days, guided tours and participation in community events that provide a good opportunity for a connection between artists and their audience. Of course, the best way to break the ice is to go and sit in the pub.

Jana Koudelová
Participant in the
Siren's Whistle workshop
Mikulov

Jana, you could say that you have also become part of the Mikulov Art Symposium this year thanks to your participation in the *Siren's Whistle* project. Have you been particularly aware of the symposium before as a resident of Mikulov?

I was aware of the symposium, but I certainly did not register everything that was going on. I tend to spend more of my free time out of the town, in the countryside, rather than in the centre of town. Last year, however, an artwork made of concrete appeared on our housing estate (author's note: a sculpture by Jakub Lipavský from 2022) which I didn't much like for a long time. I like creative things and I would say that I am quite creative myself. I walked around this artwork several times and tried to understand what it was the author wanted to say. After some time, I formed an idea in my head that it could be a ship. I am still tempted by the idea of planting some ivy there so that the poles would be overgrown with greenery to give the whole thing some meaning.

Do you think it doesn't have any meaning now? Do you think it would be better if some kind

of dialogue was started about artworks of this kind?

We could certainly be given some information about what it is supposed to represent, about why the artist created it and why it was placed in that particular place. The debate around this work went on a long time, but we didn't really find out a great deal as a result and I couldn't even find out what it was supposed to be. I even looked up the artist because I had talked with him for a while. But I would like works of this kind to have not just an aesthetic function, but also a practical function – as a relaxation area or climbing frames for children, for example. It wouldn't have to just stand there without having a use.

So what made you respond to the invitation to take part in Eja Devečková's workshop?

Because it was something different, something new. I hadn't whistled since childhood. When you hit puberty, it wasn't considered appropriate anymore. They always said, "If you whistle, you're like a shepherd boy." So I stopped, and then I didn't whistle again for fifty years. And you could say that it was also for fun. It was simply something I wanted to try.

And do you still whistle?

I do now. Since that time, I've been trying it when I go out so that I don't forget how to do it.

What motivated you to get involved in filming the video that became the artist's creative output after you completed the workshop?

It was a great group of people with a wonderful energy of freedom and liberty, I really liked that. It was a kind of little rebellion against the accepted wisdom that there are things you "shouldn't" do. I liked the fact that there were people of all ages there, from the very young to older people, and we all enjoyed it, so it was fun.

Did this personal experience change your view of the symposium or contemporary art in any way?

I got to meet new people, artists who are really easy-going. They have a positive attitude and want to show what they can do. For me, that's a good thing. You don't have to have the same opinion on everything, but I admire everyone who does something, who wants to get involved in something. I think that nowadays it's difficult to tear people away from the TV and the computer. Any community of people who meet up and chat together is of great value today. Every opportunity to lift people up and get them into a collective, into that creative energy, is well worthwhile.

Zita Maršíková
Symposium Assistant
Mikulov – Brno

Zita, we spent a lot of time together during the symposium. Every day you documented our life at the chateau through on the videos on symposium's social media. How would you describe this year's event in a few words?

Diverse! Although I have no experience of previous years of the symposium, I definitely liked the variety of art I saw being created this year. I think this was also reflected in my micro-reports – each one is a little different, but they are all united by a creative atmosphere.

What is your relationship with Mikulov?

I spend half my time living in Mikulov. I like the fact that I sometimes go out and see twenty cabriolets, Ferraris or vintage cars parked next to one another. It is an interesting position, living in a town where people mostly come just to meet up.

Did you know about the symposium before you were approached to work at it? And if you did, what was your perception of the symposium?

I knew the symposium mainly from what I had heard. And now I'm the one talking about it!

What is your relationship to contemporary art?

That's a difficult one. Although I attended art school and enrolled at Janáček Academy of Performing Arts (JAMU), I actually feel quite distanced from contemporary art. I try to follow film and theatre, but the fine arts are no longer my area of expertise.

Has this changed in any way?

I think I really gained an insight into contemporary art over the course of the month. I got a peek into the preparations for the opening and I appreciate that very much. I wouldn't say I understand it much more than before, but I am still keeping my eye on what this year's participants are working on, so there has definitely been some kind of shift forwards.

Were there any art projects that appealed to you or surprised you?

The most important projects from my perspective are projects that were not originally planned, such as Miša's bread masks that accompany us along the entire connecting corridor and are a significant feature of the exhibition as a whole. And also Jura's site-specific installation by the stairs – no one knew until the last

moment what he had so many plastic pipes in his studio for.

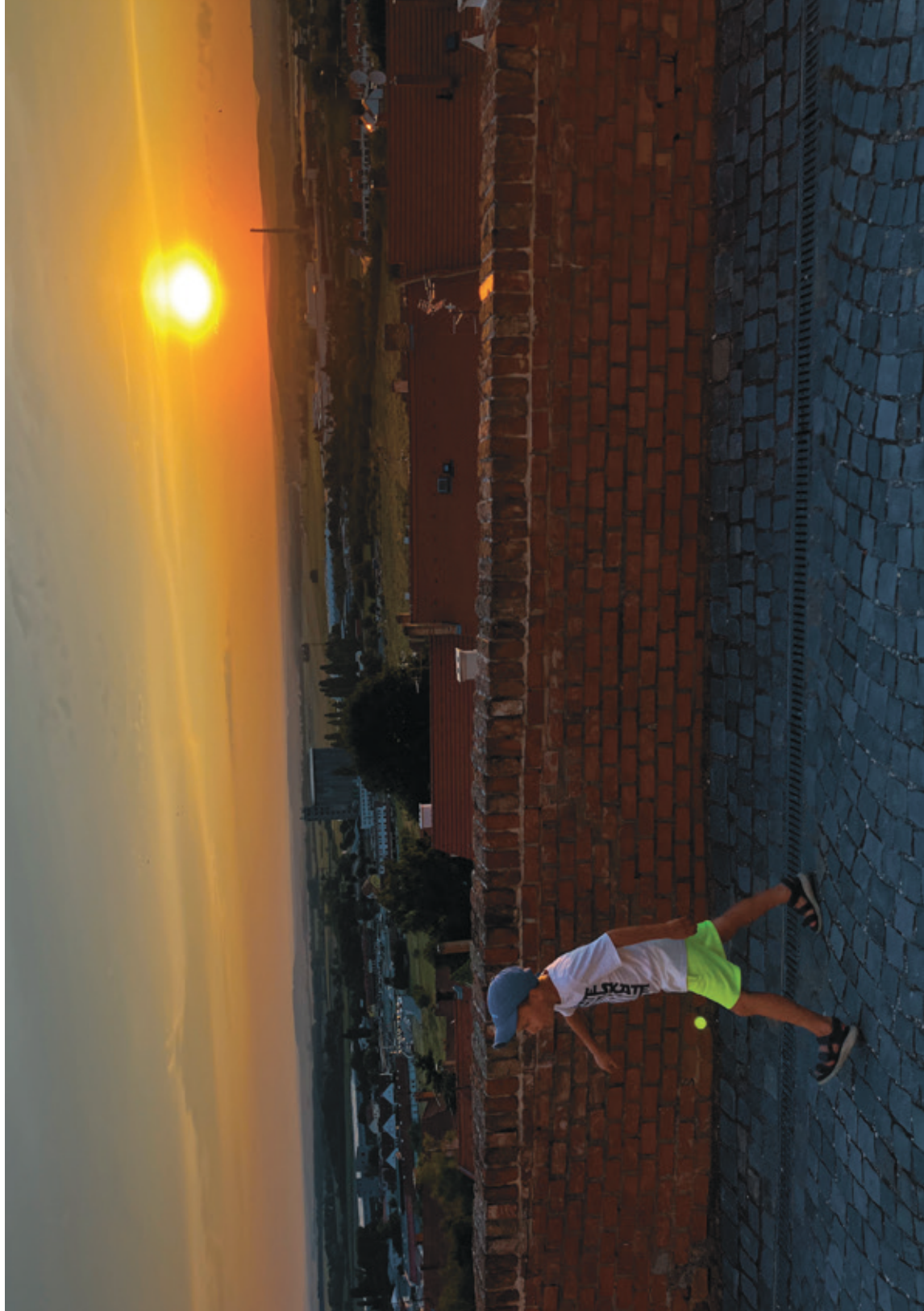
Can you think of a specific situation that you think best describes the atmosphere of our time spent at the chateau?

There's probably not any one particular situation, but rather many small ones, such as the time I was going to the chateau and met Honza Vytiska on his way back from a swim with a towel around his shoulders, Marcela banging away on the computer, meeting all the participants' dogs... But if I had to choose just one, it would probably be the collective ironing of the drapes for Libuše's photos. That opened my eyes – the fact that the exhibition had to be ironed before the opening.

Vzpomínate si na konkrétní rozhovor, setkání či propojení v rámci letošního sympozia, které vás zaujalo nebo významně ovlivnilo vaši tvorbu?

Pri výbere a popise konkrétneho rozhovoru, stretnutia či spojenia sa cítim bezradne. Avšak nie preto, že niet z čoho vyberať, ale práve naopak. Čo úplne naj-top-super-ultra vybrať z toho množstva zažitého? Je to náročná úloha. Asi kľúčový je pre mňa prvý telefonát s Lenore Jurkyovou, ktorým ma oslovila s ponukou participovať na Mikulovskom výtvarnom sympóziu. Keďže som mala ambíciu po dlhšej odmlke zlepšiť svoju umeleckú prax, jej pozvanie ma úplne dostalo. Bola som plná eufórie z toho, že niekto ďalší vidí v mojom projekte potenciál. Nadšenie však po niekoľkých dňoch zvalcovala vína skepsy a podceňovania sa. Lenore to ustála a celý čas ma podporovala – dokonca aj ako účastníčka performance. Dôkazom je realizácia viacerých častí projektu *Hvizd sirén*, prezentovaných na sympozialnej výstave *Identita*. Pripomínam si tiež húževnatosť dievčatka z workshopu hvizdania, ktoré sa vytrvalo učilo hvizdať. Obohacujúce boli aj stretnutia a rozhovory s hvizdajúcimi ženami, napríklad s pani Janou, jednou z „hvizdajúcich sirén“, aktrérou video performance. Pani Jana ma vo svojom seniorskom veku neprestávala fascinovať hravou, kreatívnou a entuziastickou povahou. Je to pre mňa vzor. Celé sympózium bolo plejádou rozmanitých, inšpiratívnych, humorných, niekedy neočakávaných a tiež hlboko rezonujúcich momentov, dialógov, stretnutí, návštev, pozorovaní, kúpaní na miestnom kúpalisku, varení, stolovaní, oslavovaní, prežívaní náhod a tiež častého ranného kikirikania miestneho kohúta. Všetko spomenuté aj nespomenuté malo vplyv nielen na môj posun v tvorbe, ale aj na vznik nových priateľstiev a „aha efektov“.

Can you think of any specific conversation, encounter or connection at this year's symposium that grabbed your attention or had a significant influence on your work?

I feel rather helpless when I have to choose and describe a specific conversation, encounter or connection, but not because there's nothing to choose from – quite the reverse. What absolute number one super thing can I choose from the multitude of experiences? It's a difficult task. The key thing for me is probably the first phone call with Lenore when she approached me with an invitation to take part in the Mikulov Art Symposium. Since I had the ambition of furthering my artistic career after a long hiatus, her invitation completely overwhelmed me. I was full of euphoria that someone else saw potential in my project. After a few days, however, this enthusiasm was overshadowed by a wave of scepticism and self-doubt. Lenore persevered and supported me the whole time – she was even one of the participants in the performance. The evidence can be found in the realisation of several parts of the *Siren's Whistle* project presented at the symposium exhibition *Identity*. I also recall the perseverance of a little girl from the whistling workshop who doggedly learned how to whistle. There were also enriching meetings and conversations with whistling women such as Jana, one of the “whistling sirens” who took part the video performance. Jana never ceased to fascinate me in her senior years with her playful, creative and enthusiastic nature. She is a role model for me. The entire symposium was a plethora of diverse, inspiring, humorous, sometimes unexpected and also deeply resonant moments, dialogues, encounters, visits, observations, swimming at the local swimming baths, cooking, dining, celebrating, experiencing coincidences, and also the frequent morning crowing of the local cockerel. Everything I have mentioned, and plenty that I have not, had an impact not only on shifting my creativity to another level, but also on the formation of new friendships and “ah ha” moments.

Anketa / Questionnaire

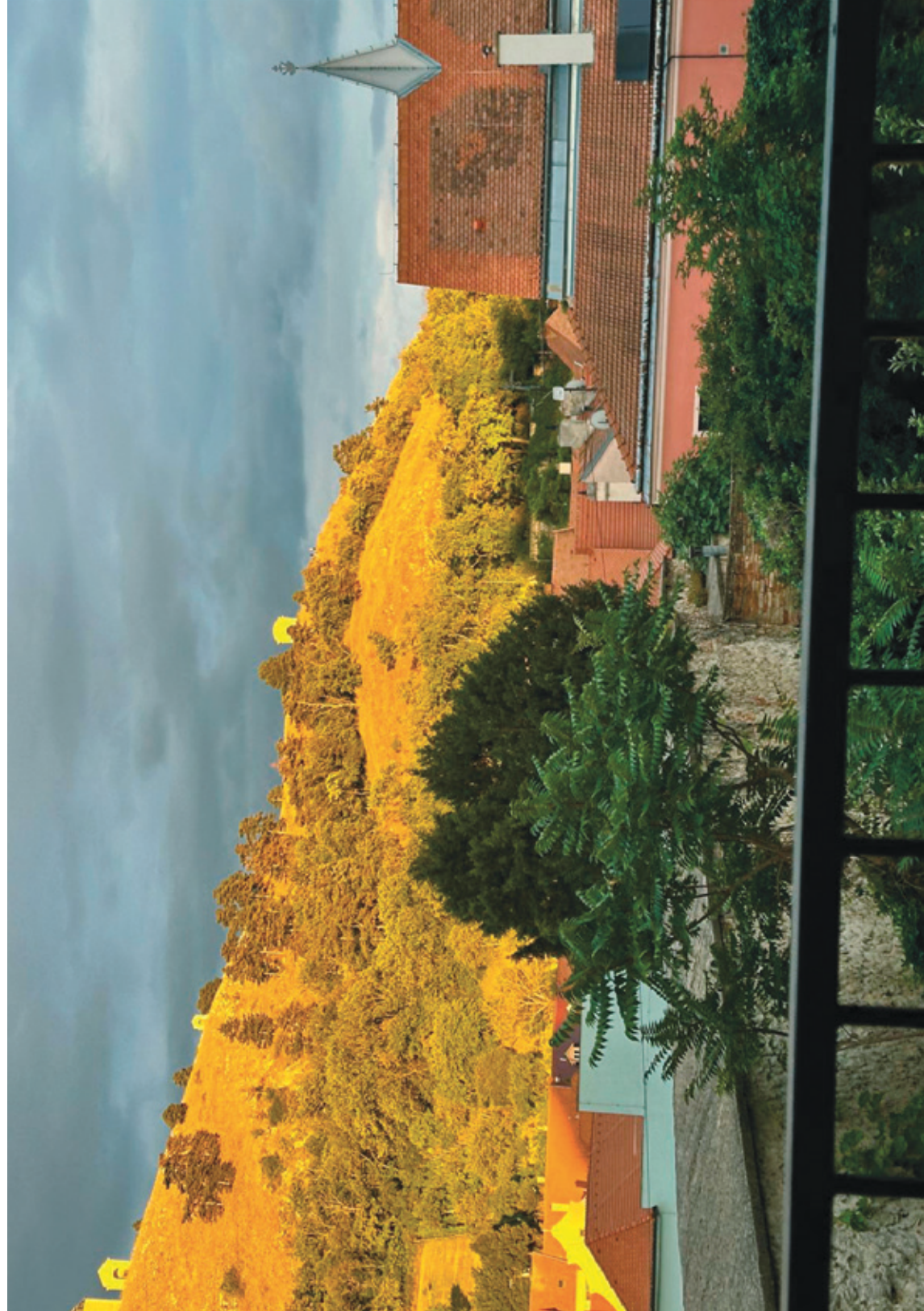
Vzpomínáte si na konkrétní rozhovor, setkání či propojení v rámci letošního symposia, které vás zaujalo nebo významně ovlivnilo vaši tvorbu?

/ Can you think of any specific conversation, encounter or connection at this year's symposium that grabbed your attention or had a significant influence on your work?

Následující citát z knihy *Fyziologie chuti* (*Physiologie du goût*, Jean Anthelme Brillat-Savarin, 1825) nabízí směs fikce a téměř poetického zkoumání aktu konzumace, a to doslova, metaforicky nebo obojího. Detailní popis procesu jedení je živý a téměř mechanický, upozorňuje na transformativní cestu jídla tělem. Opojný akt střídá okamžik, který si často ani neuvědomujeme – podobně jako když vstřebáváme inspiraci. „Rty brání tomu, aby nevyklouzlo, zuby se její chopí a rozdrtí, slina navlhčí, jazyk převalí sem a tam, nádech její žene do hltanu. Jazyk pozdvižením umožní soustu sklouznout, čímž se její letmo dotkne a tu je vrženo do žaludku, aby v něm prodělalo další změny, aniž by v celém tomto výkonu unikla jediná částička, kapka nebo atom, který by nebyl podroben chuťovému vjemu.“

—z francouzského originálu přeložila Rataela Zachystalová

/ The following quote from the book *The Physiology of Taste* (*Physiologie du goût*, Jean Anthelme Brillat-Savarin, 1825) offers a blend of fiction and an almost poetic exploration of the act of consumption, whether literally, metaphorically, or both. The detailed description of the eating process is vivid and almost mechanical, drawing attention to the transformative journey of food through the body. The intoxicating act is followed by a moment that we are often unaware of – much like when we absorb inspiration. “The lips prevent its retrogression. The teeth take possession of it and crush it. The Salva imbibes it; the tongue turns it over and over, an aspiration forces it to the thorax; the tongue lifts it up to suffer it to pass. The sense of smell perceives it en route, and it is precipitated into the stomach to undergo ulterior transformations, without the most minute fragment during the whole of this escaping. Every drop every atom has been appreciated.”

Anketa / Questionnaire

Vzpomínáte si na konkrétní rozhovor, setkání či propojení v rámci letošního symposia, které vás zaujalo nebo významně ovlivnilo vaši tvorbu?

/ Can you think of any specific conversation, encounter or connection at this year's symposium that grabbed your attention or had a significant influence on your work?

Těžko se mi vzpomíná na jeden rozhovor nebo na jedno setkání.

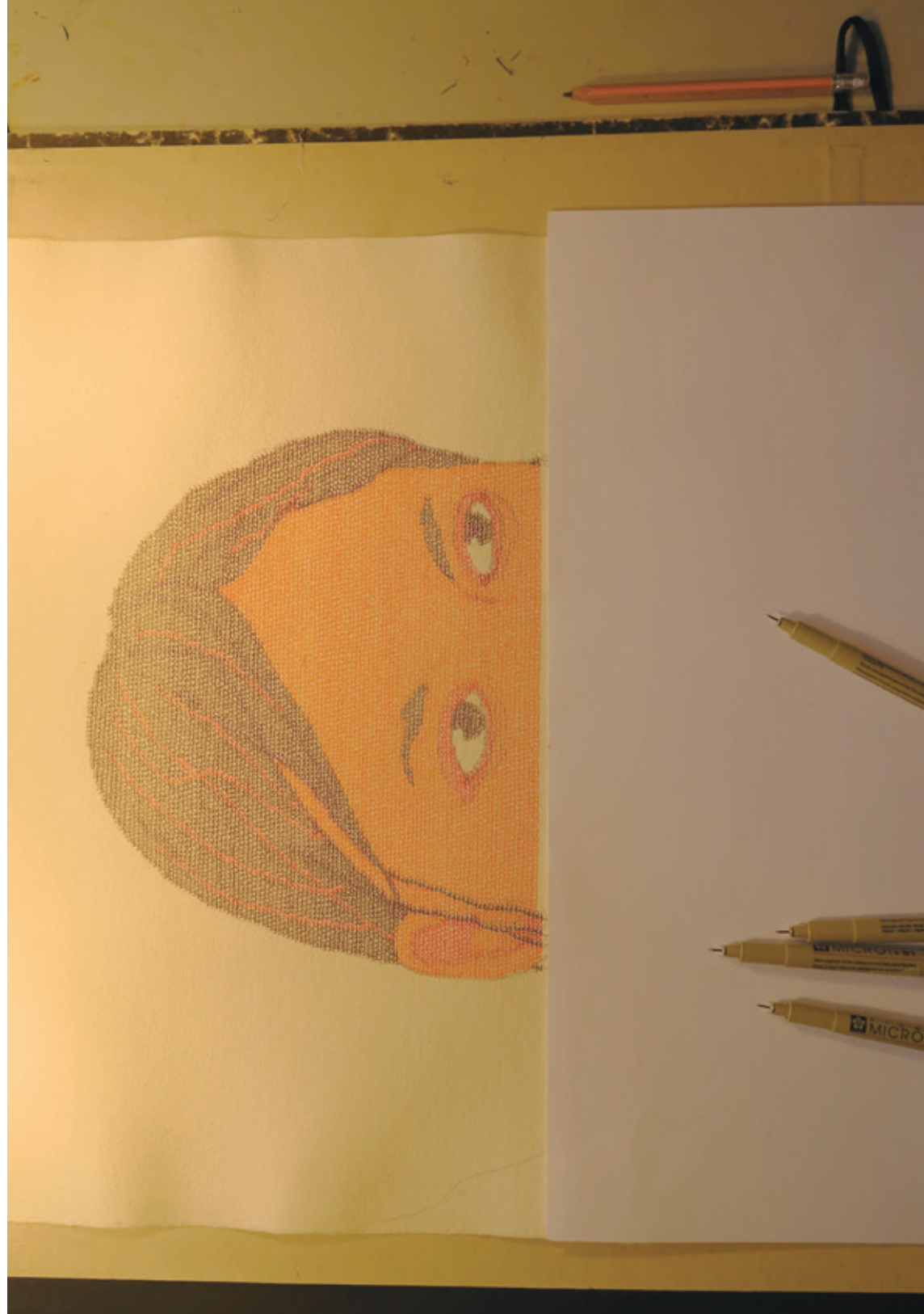
Když si na své letošní mikulovské léto vzpomenu – vybaví se mi teplo, vřelost, přátelství, otevřenost, spolupráce... Naše společná večere na zámku, kytice z celeru ve váze, skvělé jídlo, skvělé víno, děti, psi, umění, kreativita...

Je mi bláze a hezky na duši. Byl to čas strávený se skvělými lidmi, na nádherném místě. A výstava, která vznikla – to je už ten krásný bonus na závěr.

/ It's hard for me to remember just a single conversation or a single meeting.

When I think back over my Mikulov summer this year, I recall warmth, fervour, friendliness, openness, co-operation... Our dinner together at the chateau, a bouquet of celery in a vase, great food, great wine, children, dogs, art, creativity...

I have a feeling of bliss that warms my heart. It was time spent with great people, in a beautiful place. And the exhibition that came about as a result – that's the beautiful bonus at the end.

Anketa / Questionnaire

Vzpomínáte si na konkrétní rozhovor, setkání či propojení v rámci letošního symposia, které vás zaujalo nebo významně ovlivnilo vaši tvorbu?

/ Can you think of any specific conversation, encounter or connection at this year's symposium that grabbed your attention or had a significant influence on your work?

Čo sa týka stretnutí zaujímavých, určite to pre mňa boli ranné stretnutia pri káve a Vincentke s Vítězslavom Vrbkom a veľmi na mňa zapôsobilo stretnutie s Florišom Zelinkom.

/ As far as interesting meetings are concerned, for me it was definitely the morning meetings over coffee and Vincentka mineral water with Vítězslav Vrbka, and my encounter with Floriš Zelinka also made a great impression on me.

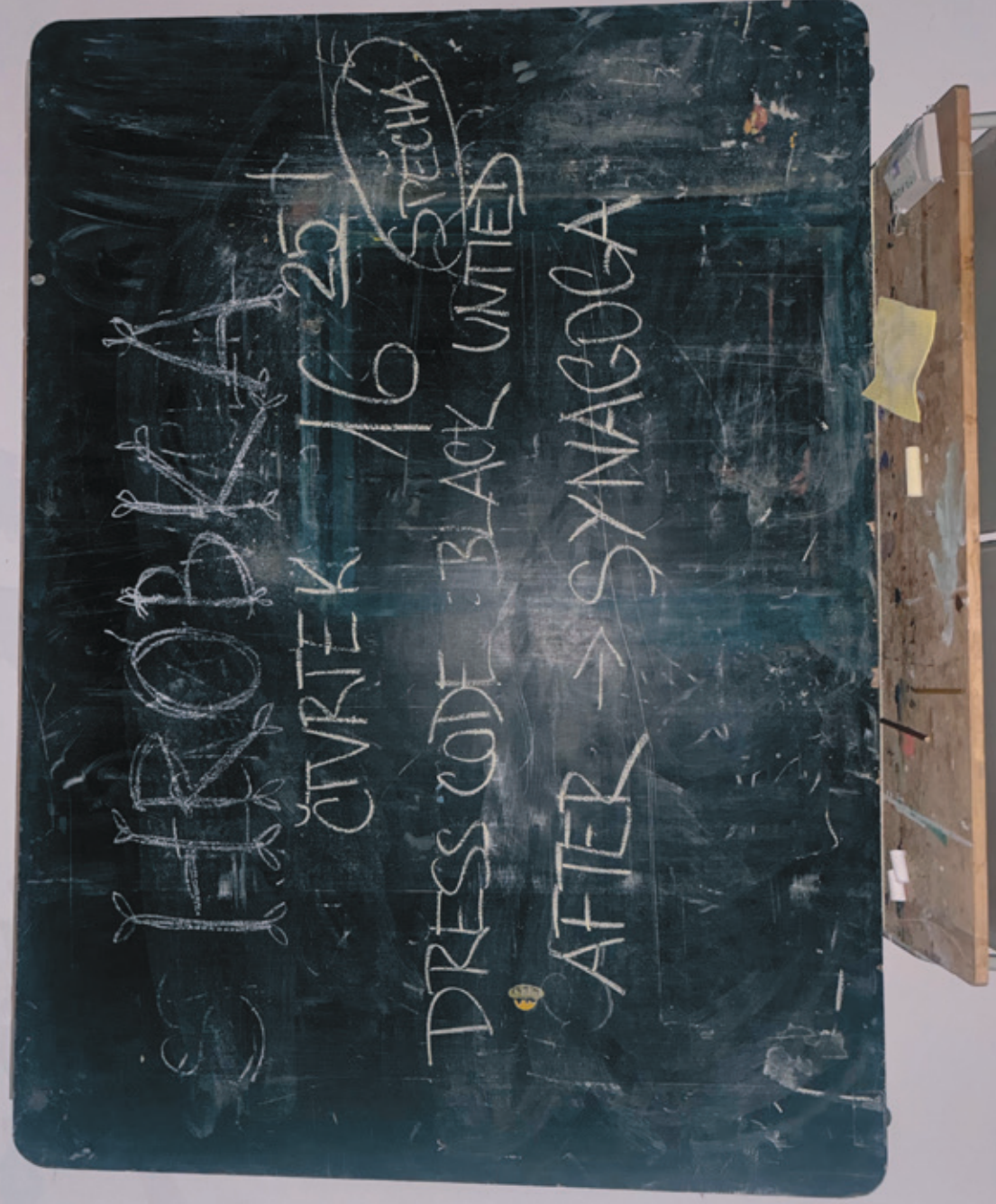
Anketa / Questionnaire

Vzpomínáte si na konkrétní rozhovor, setkání či propojení v rámci letošního symposia, které vás zaujalo nebo významně ovlivnilo vaši tvorbu?

/ Can you think of any specific conversation, encounter or connection at this year's symposium that grabbed your attention or had a significant influence on your work?

Setkání, na které zpětně často vzpomínám, se odehrálo během jedné z prvních nocí na zámku. S Ejou Devečkovou jsme tehdy rozebírali nejistoty i nadšení spojené se sebe prezentací a velkými příležitostmi, jako bylo právě toto symposium, a to z pohledu studenta a začínajícího tvůrce.

/ The meeting that I often look back on took place during one of my first nights at the chateau. Eja Devečková and I discussed the uncertainties and excitement associated with self-presentation and big opportunities, such as this symposium, from the perspective of a student and a budding artist.

Anketa / Questionnaire

Vzpomínáte si na konkrétní rozhovor, setkání či propojení v rámci letošního symposia, které vás zaujalo nebo významně ovlivnilo vaši tvorbu?

/ Can you think of any specific conversation, encounter or connection at this year's symposium that grabbed your attention or had a significant influence on your work?

V konkrétním projektu, který jsem vytvořila během Mikulovského výtvarného symposia, mě zásadně ovlivnily rozhovory s Františkem Zelinkou ml., odborným pracovníkem muzea. Díky jeho znalostem jsem dokázala propojit svůj projekt s konkrétním dílem ze sbírky Dietrichsteinů, vystaveným na zámku.

Osobně i umělecky na mě hluboce zapůsobily také rozhovory s Libuší Jarcovjácovou a Danielou Dostálkovou. Některá jejich slova a poznámky ve mně stále rezonují a často na ně myslím.

/ I was fundamentally influenced regarding a specific project that I was working on during the Mikulov Art Symposium by conversations with the museum researcher František Zelinka Jr. Thanks to his knowledge, I was able to connect my project with a specific work in the Dietrichstein collection that is exhibited at the chateau.

I was also deeply impressed, both personally and artistically, by conversations with Libuše Jarcovjácová and Daniela Dostálková. Some of their words and remarks still resonate with me and I often think of them.

Anketa / Questionnaire

Vzpomínáte si na konkrétní rozhovor, setkání či propojení v rámci letošního sympozia, které vás zaujalo nebo významně ovlivnilo vaši tvorbu?

/ Can you think of any specific conversation, encounter or connection at this year's symposium that grabbed your attention or had a significant influence on your work?

Kozí hrad, vinný list, sklepní pach.

A všichni ti úžasní lidé, kteří zkrížili můj mrzký krok.

/ Goat Castle, grape leaves, the smell of the cellars.

And all those amazing people who patched up my wretched step.

Akvizice do Sbírký současného umění města Mikulova / Aquisitions into the Contemporary Art Collection of the Town of Mikulov 2024

Eja Devečková
Volání sirén
/ *The Call of Sirens*
digitální tisk na papíře
/ digital print on paper
60 x 42 cm

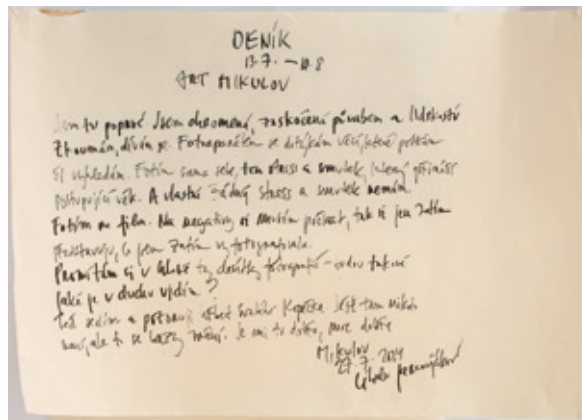

Eja Devečková
Workshop hvízdání
/ *Whistling workshop*
video
5'35"

Eja Devečková
Hvizard sirén
/ *Whistling Sirens*
video
5'52"

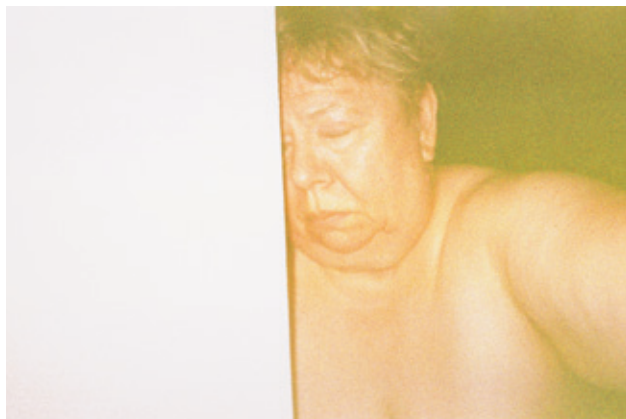

Daniela & Linda Dostálkovy
bez názvu, z cyklu
/ untitled, from the series
sour grapes / slick wines
pigmentový tisk, hliník
/ pigmented ink print, aluminium
70 x 105 cm

Libuše Jarcovjáčková
bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
/ untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
digitální tisk na plátně
/ digital print on canvas
62 x 42 cm

Libuše Jarcovjáčková
bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
/ untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
ink on paper
/ tuš na papíře
42 x 62 cm

Libuše Jarcovjáčková
bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
/ untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
digitální tisk na plátně
/ digital print on canvas
42 x 62 cm

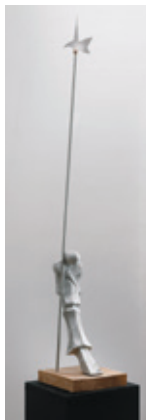
Libuše Jarcovjáčková
bez názvu, z cyklu
Tam a tady, v noci, ve dne
/ untitled, from the series
Here and There, By Night, By Day
digitální tisk na plátně
/ digital print on canvas
40 x 26 cm

Svätopluk Mikyta
Hlava, ze série / Head, from the series
Terra – Poetic Pieces
tuš na papíře
/ ink on paper
59 x 42 cm

Akvizice do Sbírký
současného umění
města Mikulova
/ Aquisitions into
the Contemporary
Art Collection of
the Town of Mikulov
2024

Akvizice do Sbírký
současného umění
města Mikulova
/ Aquisitions into
the Contemporary
Art Collection of
the Town of Mikulov
2024

Jura Piršč
Hlídač (Ve službě)
/ *Watchman (On Duty)*
beton, kov
/ concrete, metal
výška / height 169 cm

Michaela Vrbková
bez názvu, z cyklu
/ untitled, from the series
New Ordinary
háčkovaný syntetický provázek
/ crocheted synthetic cord
99 x 80 cm

Jan Vytiska
Zmije růžkatá
/ *Horned Viper*
olej na plátně
/ oil on canvas
170 x 200 cm

Identity is a publication issued on the occasion of the 31st Mikulov Art Symposium “dílna” and also serves as a catalogue for the exhibition of the same name. The aim of the publication is to document the course of the symposium, introduce its participants, and present the works created between 14 July and 10 August 2024 in the studios at Mikulov Chateau.

The introductory texts provide various perspectives on the symposium: Deputy Mayor of Mikulov Petra Korlaar reflects on its significance to the town, curator Lenore Jurkyová explores the theme of identity and its role in contemporary art, and expert guarantors Marcela Straková & Petr Kubín evaluate the significance and progress of this year’s symposium.

The publication contains extensive pictorial documentation capturing the atmosphere of the symposium supplemented by comments from viewers and collaborators. Interviews with collaborators, viewers and participants in accompanying programmes – Jana Koudelová, writer Pavla Horáková, art historian Thomas Beachdel and student of screenwriting Zita Maršíková – offer diverse perspectives on the interaction between art and its audience.

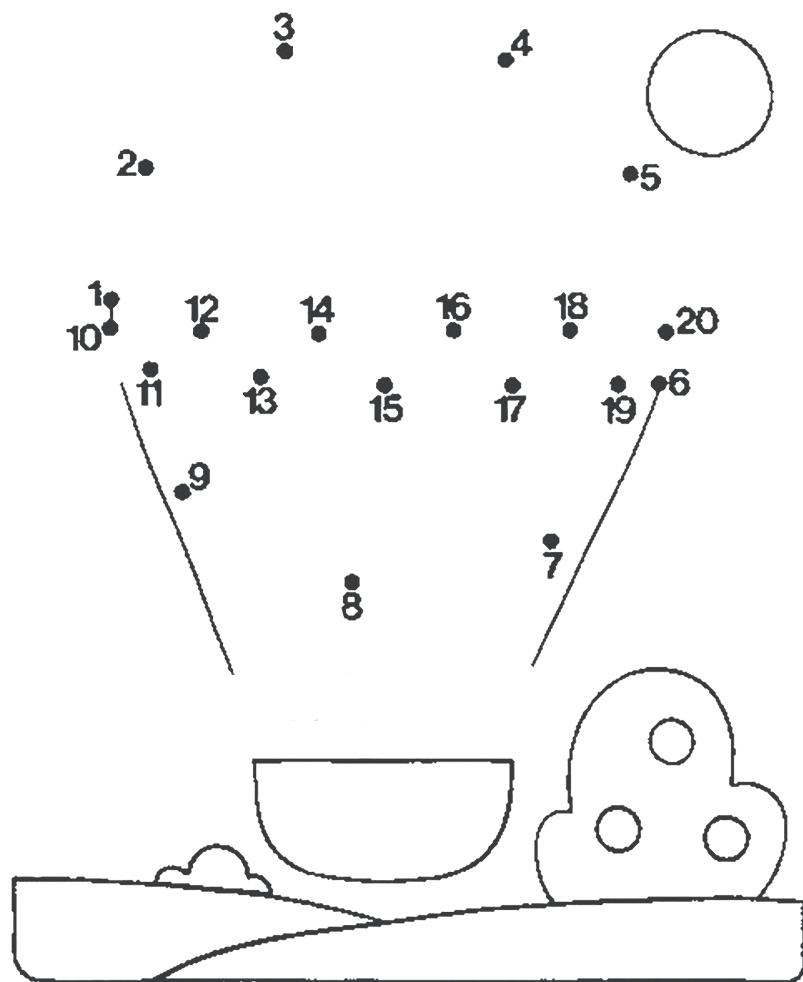
In the text *Identity*, curator Lenore Jurkyová explores the topicality and complexity of this subject in the context of contemporary art. Individual texts dedicated to the artists – Eja Devečková, Daniela and Linda Dostálková, Libuše Jarcovjácová, Jura Piršč, Michaela Vrbková and Jan Vytiska – present the works they created during the symposium. Photo documentation by Martin Polák captures the results of their work presented at the final exhibition.

Identita je publikace vydaná u příležitosti 31. ročníku Mikulovského výtvarného sympozia “dílna” a zároveň slouží jako katalog stejnojmenné výstavy. Cílem publikace je zdokumentovat průběh sympozia, představit jeho účastníky a přiblížit díla vytvořená mezi 14. červencem a 10. srpnem 2024 v ateliérech na zámku Mikulov.

Úvodní texty poskytují různé pohledy na průběh sympozia: místostarostka Mikulova Petra Korlaar reflektuje jeho význam pro město, kurátorka Lenore Jurkyová zkoumá téma identity a jeho roli v současném umění a odborní garanti Marcela Straková a Petr Kubín zhodnocují význam a průběh letošního sympozia.

Publikace obsahuje bohatou obrazovou dokumentaci zachycující atmosféru a průběh sympozia, doplněnou o komentáře diváků a spolupracovníků. Rozhovory se spolupracovníky, diváky nebo účastníky doprovodných programů – Janou Koudelovou, spisovatelkou Pavlou Horákovou, historikem umění Thomasem Beachdelem a studentkou scenáristiky Zitou Maršíkovou – nabízejí rozmanité pohledy na téma interakce umění a publika.

Kurátorka Lenore Jurkyová v textu *O identitě* zkoumá aktuálnost a komplexnost tohoto tématu v kontextu současného umění. Samostatné texty věnované umělcům – Eje Devečkové, Daniele a Lindě Dostálkovým, Libuši Jarcovjácové, Jurovi Pirščovi, Michaela Vrbkové, a Janu Vytiskovi – přibližují jejich díla vzniklá během sympozia. Fotodokumentace od Martina Poláka zachycuje výsledky jejich práce, prezentované na závěrečné výstavě.

Hlavní program
/ The main
programme

Slavnostní zahájení
/ Grand Opening
Hrubá Hudba
14. 7. 2024
Náměstí
/ The Square

Gastro: Halušky
XXV. Festival
národů Podyjí
20. 7. 2024
Náměstí
/ The Square

Hvizd sirén
/ The Whistle
of Sirens
workshop pro
všechny ženy
/ workshop for
all women
21. 7. 2024
Zámek / The Chateau

Den otevřených
ateliérů
/ Open Studios
27. 7. 2024
Zámek / The Chateau

Mezigenerační
výtvarná dílna
/ All Generations
Artistic Workshop
27. 7. 2024

Slavnostní zakončení
/ Closing Ceremony
10. 8. 2024
Zámek / The Chateau

Partnerské akce
/ Co-produced
partner events

Morfologie obrazu
Jaroslava Kláta
5. 7.–28. 7. 2024
Galerie Konvent

Jindřich Štreit:
Mikulovsko
19. 7.–30. 11. 2024
Synagoga
/ The Synagogue

Moravský Parnas
Divadelní festival
Mikulov
/ Theatre Festival
Mikulov
26.–27. 7. 2024

Ensemble Versus,
Kateřina Maňáková
(vihuela):
Iberská renesanční
polyfonie
26. 7. 2024
Dietrichsteinská
hrobka
/ Dietrichstein
Tomb

Toy Machine:
O Popelce
27. 7. 2024
Galerie Konvent

Geisslers
Hofcomoedianten:
Horri-bili-cribri-fax
27. 7. 2024
Zámecký sál
/ Chateau Hall

Min a Jeb
Open Stage
1. 8. 2024
Galerie Konvent

Libor Lída
a Werner Malý:
„U Evy“, LÍPA:
Evidence 3
3. 8.–1. 9. 2024
Galerie Konvent

Poděkování / Acknowledgements

Milan, Walter a Žofka Bachledovi, Thomas Beachdel, Filip Brichta, Veronika Cohen, Lucie Černá, Kateřina Gebauerová, Ondřej Havran, Pavla Horáková, Lucia Horňáková Černayová, Monika Jandová, Andrea Kaňkovská, Jana Kiliánová, Anna Koudelová, Jana Koudelová, Šimon Kříž, Libor Lípa, Marek a Monika Lípovi, Veronika Marešová, Zita Maršíková, Daniel Piršč, Andrea Šafařík, František a Kateřina Šilovi, Jitka Plesz, Svatopluk Říha, Vojtěch Říha, Marta Sedláčková, Helena Slavíková, Ludmila Tobíková, Adam Vrbka, Svatopluk Vrbka, Vítězslav Vrbka, Jitka Vrbková

Město Mikulov děkuje Poradnímu sboru MVS "dílna"
/ The Town of Mikulov thanks the Advisory Board of the MVS "dílna"
Petra Korlaar, Petr Kubín, Veronika Marešová, Ondřej Chrobák,
Marcela Straková, Filip Hauser, Petra Bakó, Marcela Šimánková

Generální partneři / General Partners

MINISTERSTVO
KULTURY

jihomoravský kraj

Spolufinancováno
Jihomoravským krajem

MND

Partneři / Partners

VÍNO ŠILOVÁ

VÍNO MARGINEK

TUROLD
MIKULOV

Spolek
Prokonvent

BALÁŽ

RAP
INTERIER

VÍNO LÍPA
mikulov

MIKULOVSKÁ
ROZVOJOVA

BENDYBAU

Národy Podvltavy
vyzem Therapeut

KOVO P PROKES

Indep

Pořadatelé / Organisers

dílna
MIKULOV
ART SYMPOSIUM
2024 XXXI

MIKULOV

REGIONÁLNÍ
MUZEUM
V MIKULOVĚ